

universitātes avīze

<http://ieva05.lanet.lv/~luua>

№ 16

OTRDIENA,
1999. GADA
11. MAIJS

JAUNUMI

A. god. Latvijas Universitātes rektoram J. Zaķa kungam

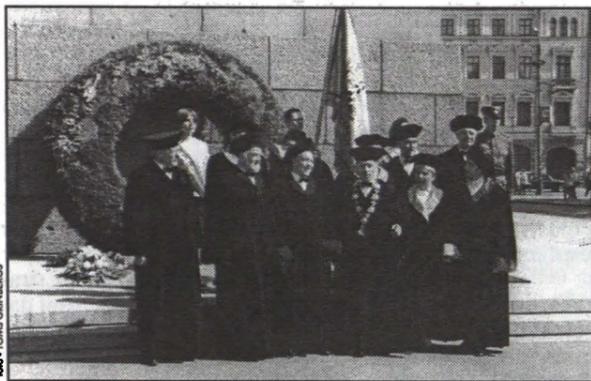
Pilnībā piekrītu Jūsu nostājamai LU finansēšanas lietā. Izskatot š. g. budžetu, Izglītības, kultūras un zinātnes komisija iesniedza virkni priekšlikumu, kas faktiski sakrīt ar Jūsu vēlmēm. Diemžēl tos atbalstīja vienīgi opozīcijas deputāti. Arī turpmāk centīšos aizstāvēt Jūsu intereses.

Patiesā cieņā,
Dz. Ābiķis,

Izglītības, kultūras un zinātnes komisijas priekšsēdētājs

1999. gada 22. aprīlī.

Latvijas Lauksaimniecības universitātei - 60

LLU vadība no Jelgavas ieradusies Rīgā pie Brīvības pieminekļa

Cieņas apliecinājums Latvijas Universitātes ēkai Rīgā, Raiņa bulvārī 19, kur meklējami pirmsākumi lauksaimniecības zinātnes attīstībai

Makedonijā gaisa radioaktivitāte ir trīs reizes augstāka par normu!

Gaisa radioaktivitāte Makedonijā pēdējo dienu laikā ir paaugstinājusies trīs reizes. To apstiprina Skopjes universitātes Dabas zinātņu fakultātes veiktie mērījumi. Kaut arī radioaktivitāte vēl nepārsniedz pieļaujamo līmeni, tomēr tas drīz var notikt, jo tā turpina strauji palielināties. Arī kaimiņvalstīs radioaktivitātes līmenis pieaug. Šis parādības iemesls, visticamāk, ir NATO uzlidojumi Dienvidslāvijai, kuros lietotajās bombās ir radioaktīvas sastāvdaļas.

Mladinska akcija za razvoj i sredina
P.O. Box 288
MK-91000 Skopje

Ziņa saņemta 27. aprīlī.

TAS VAR JŪS INTERESĒT

LU piedalīšanās starptautisko tiesību sacensībās Hāgā

No 21. līdz 24. aprīlim Hāgā, Nīderlandē notika ikgadējās Telders sacensības starptautiskajās tiesībās. Jau otro gadu pēc kārtas tajās piedalās komanda četrus studentu sastāvā no Latvijas. Šogad Latvijas Universitāti pārstāvēja četri LU Juridiskās fakultātes 4. kursa studenti - Karīna Korna, Aiga Krieva, Vineta Skujeniece un Māris Viļums.

Latvijas un Anglijas komandas tūlīt pēc uzstāšanās tiesas priekšā

Pirmās šāda veida sacensības tika organizētas jau 1977. gadā, un tās nosauca slavenā nīderlandiešu jurista prof. Bena Teldera (1903 - 1945) vārdā. Būdams starptautisko tiesību speciālists, viņš īpaši izcēlās ar savu taisnīguma izpratni un humāno pieeju starptautiskajām tiesībām. Viņš uzskatīja, ka tiesības ir jākontrolē, lai tās kalpotu taisnīgumam, un tā visa mērķis būtu pēc iespējas vairāk respektēt sabiedrību. Šī tēze ir pamatā minētajām sacensībām, kurās ar katru gadu piedalās arvien vairāk komandu. Ja pirmajās Telders sacensībās piedalījās tikai četras komandas, tad šogad bija jau 22 komandas no dažādām Eiropas valstīm.

Telders sacensības starptautiskajās tiesībās notiek tiesas prāvas inscinējuma veidā, Starptautiskās Tiesas (ANO institūcijas) atrašanās vietā - Miera Pilī, Hāgā. Sacensību mērķis ir ne tikai pārbaudīt studentu zināšanas starptautiskajās tiesībās un viņu spējas domāt juridiski, bet arī meklēt jaunus idejas, pilnveidot starptautiskās tiesības. Īpaši svarīgi tas ir tāpēc, ka izskatāmā lieta parasti ietver jautājumus, kas tieši pašreiz ir aktuāli starptautiskajās tiesībās. Īpašs akcents tika likts uz jautājumu, cik tālu valsts var iet starptautiskajās tiesībās un kur ir robeža, pie kuras jāapstājas. Arī nāvēssoda problēma attiecībā uz personām, kas jaunākas par astoņpadsmit gadiem, bija viena no galvenajām izskatāmajām lietām.

2. lpp.▶

Tībingena palīdzēs!

Pateicoties Folksvāgena fonda (*Wolkswagen Stiftung*) dāsnumam, 1. maijā tika parakstīts LU Teoloģijas fakultātes un Eberharda Kārļa Universitātes Tībingenā (*Eberhard-Karls-Universität Tübingen*) Evāņģēliskās teoloģijas fakultātes sadarbības līgums. Mūsu fakultātei tajā paredzēta četru veidu palīdzība nākošos četrus akadēmiskos gadus:

1) viesprofesori no Tībingenas, vismaz viens katru semestri, kuri sniegs divu līdz četrus nedēļu lekciju kursus tajos priekšmetos, kur mums patlaban vēl trūkst kvalificētu pasniedzēju, sevišķi teoloģijas un reliģijas zinātnes maģistra grāda studiju līmenī;

2) sagādāt viesprofesoru lasītajiem kursiem vajadzīgās grāmatas bibliotēkā. Iespējams, ka uz zināmu laiku varētu ierasties teoloģiskās bibliotēkas speciāliste, lai palīdzētu iekārtot mūsu fakultātes bibliotēku, jo Latvijā tāda speciālista diemžēl vēl nav;

3) sākot ar 1999. gada rudens semestri, četrus gadus pēc kārtas piešķirt pilnas stipendijas diviem LU TF studentiem mācībai Tībingenā;

2. lpp.▶

ŠAJĀ NUMURĀ:

LU lietvedības centrā jūs allaž laipni uzklausi - tā apgalvo tā darbinieki 4. lpp.

Akadēmiskā organizācija "Ramave" svin 70 gadus 3. lpp.

Pie filologiem beidzot kaut kas notiek 3. lpp.

"UA" viesu vidū šoreiz Irēna Ondzule un Māra Zālite 5. un 8. lpp.

Lielais sports 10. lpp.

Tuvojas skolu un augstskolu izlaidumi. Būtisks ir arī tērps un frizūra, lai šis brīdis paliktu atmiņā svinīgs un skaists.

Par modi, ziediem, izlaidumu tērpiem nākamajā "UA" numurā

JŪSU ZINĀŠANAI

LU 35. Veselības diena

Veltīta LU 80 gadiem un "Universitātes Sporta" 70 gadiem 14. un 15. maijā Ķegumā. Sacensību sākums plkst. 15.00.

Sacensību programmā:

volejbols, tautas bumba, pļavas futbols, stafetes, šķēršļu josla ar tūrisma un orientēšanās elementiem, virves vilkšana, handbola soda metieni, basketbola soda metieni, svaru bumbas celšana, rotaļas, atrakcijas bērniem, individuālās un pāru sacensības, atrakcijas, kā arī divi komercmači.

Viļcienu no Rīgas Centrālās stacijas atiet: plkst. 11.50; 13.04; 13.12.

Veselības un sporta izglītības katedra, "Universitātes Sports"

JAUNUMI

Poļu tautas mākslas
un tradīciju mēnesis

Foto: TOMAS GRIBBERGS

3.maijā ar svinīgām uzrunām, jautrām dziesmām un dejām Rīgas Latviešu Biedrībā tika atklāts poļu tautas mākslas un tradīciju mēnesis. Šī diena poļiem ir nozīmīga arī tāpēc, ka tā ir Polijas konstitūcijas diena. Par Polijas vēsturi, valsts un konstitūcijas rašanos stāstīja Polijas vēstniecības Latvijā pirmais sekretārs, bet Latvijas Poļu savienības priekšsēdētājs Tadeušs Ketlers ar patiesu prieku atzina šī notikuma nozīmību. Viņš teica paldies par to, ka poļiem Latvijā ļauj dzīvot un kopt savu kultūru. Arī tautas tērpu centra "Senā klēts" vadītāja M. Grasmāne sveica klātesošos Polijas valsts svētkos. Viņa, kā projekta "Latvijā dzīvojošo mazākumtautību integrēšanās procesa veicināšana tautas mākslas un tradīciju izziņas ceļā" direktore, vairāk pastāstīja par to. Šis lielais projekts, kura galvenie atbalstītāji ir Sorosa fonds, Kultūrkapitāla fonds, Polijas vēstniecība Latvijā un Latvijas Poļu savienība, paredzēts, lai veicinātu mazo tautu integrēšanos mūsu valstī. Priekšroka ir tiem Latvijas poļiem, kuri tieši pēdējos gados sākuši apzināt savas tautas mantojumu. Ar projekta palīdzību tiks atbalstītas arī dzimtas Latvijā dzīvojošās mazākumtautības, lai arī tās varētu iekļauties šejienes kultūras dzīvē.

Šī mēneša laikā notiks vairāki pasākumi, kuros lielāka uzmanība tiks pievērsta poļu tautas mākslai, tautas tērpiem, gadskārtu ieražām, uzsvērot gan atšķirīgo, gan kopīgo ar latviešu tradīcijām.

Pasākumi:

Tautas tērpu centrā "Senā klēts" izstāde "Ieskats poļu tautas mākslā". Katru dienu no 3.05. līdz 29.03. plkst.11.00 - 18.00.

Tautas tērpu centrā "Senā klēts" konsultācijas un amatu prasmes demonstrējumi pirmdienās, otrdienās, trešdienās, ceturtdienās plkst. 15.30 - 18.00.

Rīgas Poļu pamatskolā Tallinas ielā 64, piektdien, 14.maijā plkst.15.00 "Gadskārtu paražas pavasarī: Lielais gavēnis, Lieldienas".

Latvijas Kultūras Akadēmijā, Ludzas ielā 24, piektdien, 21.maijā plkst.15.00 "Poļu tautas mākslas tradīcijas".

Rakstnieku Savienībā, Kuršu ielā 24, ceturtdien, 27.maijā plkst. 11.00 "Tautas mākslas un tradīciju saskarsmes punkti poļu un latviešu tautas tērpos un rokdarbos".

Latvijas Etnogrāfiskajā Brīvdabas muzejā, Brīvības gatvē 440, sestdien, 29.maijā plkst. 12.00 "Poļu un latviešu Līgo vakara tradīcijas un rituāli".

LINDA KALNIŅA

Tībingena palīdzēs!

Foto: TOMAS GRIBBERGS

◀ 1. lpp.

4) divas akadēmiskās konferences abu fakultāšu mācību spēkiem - viena Rīgā (varbūt 2000. gadā), otra, divus gadus vēlāk - Tībingenā.

Lai iepazītos ar šejienes apstākļiem un pārrunātu sadarbības programmas praktiskos jautājumus, 30. aprīlī ieradās Tībingenas fakultātes delegācija - dekāns prof. Dr. Folkers Drēzens (*Volker Drehsen*) un profesori G. Jeramias un S. Šreiners (*Schreiner*).

Prof. Šreiners ir Vecās Derības un judaikas speciālists un vairākkārt ir bijis Baltijā un Krievijā. Prof. Jeramias pagājušā gada septembrī šeit la-

sija Jaunās Derības eksegēzes kursu. Viņa tēvs, pasaulslavenais jaunderībnieks Joahims Jeremias, savā jaunībā kādu laiku ir strādājis Rīgā, Herdera institūtā. Dekāns prof. Drēzens Rīgā būs pirmo reizi.

Sestdien TF dekanātā notika darba sēde ar LU Teoloģijas fakultātes vadības piedalīšanos un sadarbības līguma parakstīšanu.

Sestdienas notikumos bija klāt arī Folksvāgena fonda direktore Dr. Junkers.

VILIS VĀRSBERGS,
Teoloģijas fakultātes dekāns

Maksas studentu ziedojums

Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes studenti nu ir kļuvuši lepnāki. Un kā nu ne! Jūrmalas gatvē 74/76 informātikas var mācīties jaunajā datorklasē, kurā ir 26 jauni datori un datorprogrammas - viens no tehnikas brīnumiem, kas projicē arī "dzīvu" informāciju. To var pieslēgt kā video aparatūrai, tā arī datoram, Interneta.

Šo klasi varētu uzskatīt par maksas studentu ziedojumu, jo, kā teica asociētais profesors A. Grīnfelds, datorklasē ieguldītie 25 tūkstoši latu ir ņemti no šīs naudas.

Ir izveidota arī neliela multimēdiu programmu bibliotēka, kurā atrodami materiāli par mākslu, mūziku, vēsturi u. c.

Pašlaik tiek meklētas sadarbības iespējas ar kādu datorfirmu. Veiksmīgu sarunu rezultātā enciklopēdiju Enkarta visai datorklasei, t. i., vairākos eksemplāros varēs iegādāties par zemāku cenu.

Kā atzīst A. Grīnfelds, šī enciklopēdija lieti noder, iepazīstoties ar datoru, tā iespējām.

Starp citu, jaunajā mācību gadā informātikas skolotāja specialitāti varēs apgūt piecgadīgajā bakalaura programmā. Visi interesenti ir laipni aicināti kārtot iestājekārtēnos testus latviešu valodā un profesionālo testu.

Uz jautājumu, kāds ir pieprasījums darba tirgū, A. Grīnfelds atbild, ka pēc pieciem gadiem informātikas skolotāji būs ļoti nepieciešami, jau pašlaik šie speciālisti esot vislabāk atalgoti.

Savukārt Izglītības informātikas katedras docents J. Kuzmins pastāstīja par jaunākajām tehnoloģijām pasaulē, kuras drīz vien ienāksot Latvijas skolās.

Kā aktuālāko docents minēja Virtuālo Realitāti (VR). To varētu nosaukt par ierīci, ar kuru tiek simulēta mākslīga vide.

Vizuāli VR varētu raksturot kā

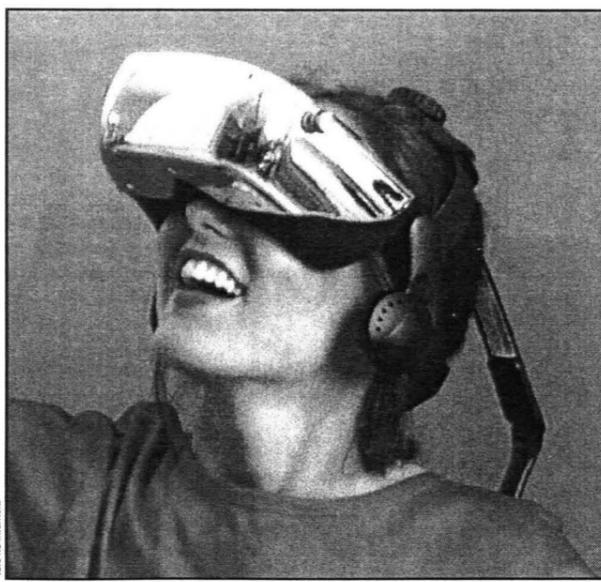

Foto: no Interneta

brilles kopā ar ausīm. Cilvēks, izmantojot VR, ne tikai redz it kā lielu ekrānu, dzīvu informāciju, bet arī to dzird. Tiek radīta sajūta, ka pats esi redzētā daļā.

Tam visam ir pievienots arī kustību indikators, un dators jūt, piemēram, cilvēka galvas stāvokļa maiņas.

Pastāv uzskats, ka viss, kas bija pirms VR, ir tikai pirmsākums, jo reāla dzīve taču notiek nevis plaknē, uz ekrāna, bet telpā, un VR ir pirmā ierīce, kas dod iespēju radīt informāciju telpā un to saņemt no telpas.

Kā atzīst docents J. Kuzmins, tā būtu neatsverama ierīce mācību procesā. Piemēram, apgūstot ģeometriju - plaknes, sfēras u. c. Viens ir tās uzzīmēt uz tāfeles, bet tie skolēni, kam nav laba telpiskā uztvere, var tikai iegaumēt formulu, neizzinot, kāda ir būtība.

Ar šīs ierīces palīdzību varētu uzlabot matemātikas, fizikas un ķīmijas mācīšanu. Ģeogrāfijā ar VR palīdzību būtu iespējams pat nolaisties vulkānā.

Tad to sauktu par *Telepresence*, kuru pievienojot VR, cilvēks varētu veikt darbības uz Marsa, pats atrodoties klasē. Tas nozīmē, ka *Telepresence* pārvar lielus attālumus, saista ar realitāti, bet VR ir sintētiska. Šāda veida mācības pazīstot jau vairā-

kas ārzemju skolās.

Docents J. Kuzmins prognozē, kas pēc desmit gadiem šī ierīce varētu būt lētāka nekā televizors, jo, ja pirms desmit gadiem tā maksāja 200 tūkstošus dolāru, tagad tās cena ir ap Ls 400.

Starp citu, izmantojot VR brilles, vairāki cilvēki var skatīties televizoru vienlaicīgi, bet katrs savu programmu. Vai nebūtu jauki, ja izbeigtos strīdi - šovakar skatīties seriālu vai hokeju?

J. Kuzmins

stāsta, ka drīzumā izglītības situāciju mainīs arī *E-book*, aparāts apmēram grāmatas lielumā, kura biezums nepārsniedz 2 cm. Tajā var ierakstīt ļoti daudz - kā tekstu, tā arī "dzīvo" informāciju.

J. Kuzmins atklāj, ka laboratorijas domā par gigabaitu atmiņas izstrādi, un līdz ar to šajā ierīcē varētu ierakstīt vairākus tūkstošus grāmatu ietvertu informāciju.

Viens *CD-ROM* spēj saglabāt 1 - 5 tūkstošu grāmatu apjoma informāciju.

E-book būs ārkārtīgi bagāts jaunu ziņu iegūšanas avots. Katram nākotnes studentam būšot šāds aparāts, viegls un mazs, parocīgs, ar radio un video pieslēgumu.

Piemēram, students, informācijas centrā šo ierīci atstās, veiks pieprasījumu, un visas studijām nepieciešamās grāmatas tiks ierakstītas... Neticams sapnis, vai ne?

J. Kuzmins atzīst, ka izglītība ir informatīvs process, atvērta un ļoti mainīga sistēma. Bet ir daudz stratēģisku jautājumu, kas risināmi dažādos līmeņos - no skolotāja līdz politikim. Tos var atrast J. Kuzmina veidotajā *Wele* lapā:

www.cfi.lu.lv/didact.

ZANE STRODE

LU piedalīšanās starptautisko
tiesību sacensībās Hāgā

◀ 1. lpp.

Kā zināms, tiesas prāvā piedalās ne tikai abas puses, kas meklē argumentus savai pozīcijai, bet arī tiesneši, kas vērtē šos argumentus. Tiesneši Telders sacensībās patiešām ir kvalificēti starptautisko tiesību speciālisti. Starp tiem ir Starptautiskās Tiesas tiesneši, tiesneši no Irānas-ASV Prasības Tribunāla, Starptautiskās Jūras Tiesību Tribunāla, arī Eiropas Parlamenta deputāti un starptautisko tiesību pasniedzēji no Eiropas universitātēm.

Latvijas komanda piedalīšanās šajās sacensībās uzskata par neatņemamu studijas procesa sastāvdaļu. Gan sacensību gatavošanās laikā (kas prasīja pusgadu), gan arī uz vietas tiesas zālē mēs ieguvām daudz vispusīgāku izpratni par starptautiskajām tiesībām, par to praksi. Centāties arī salīdzināt daudzu speciālistu viedokļus konkrētos jautājumos un izteikt arī savu viedokli. Kā topošie juristi mēs gūvām pieredzi, kā atrast juridiskus argumentus, kurā brīdī tos pareizi likt lietā, kā tos aizstāvēt un kā ar tiem pārliecināt. Šis zināšanas nevar iegūt vienas dienas laikā. Tās nevar iemācīties fakultā-

Miera pils Hāgā

tē, noklausoties starptautisko tiesību kursu. Tas ir ilgstošs pašizglītošanās process, un ir patīkami, ka Universitāte dod stimulu šādai sevis izglītošanai.

Latvijas komanda saka lielu paldies Latvijas Universitātei un Sorosa fondam-Latvija par finansiālo atbalstu, bez kura nebūtu iespējama mūsu dalība šajā izglītojošajā un

prestīžajā pasākumā. Materiāli nenovērtējami ieguldījumu esam saņēmuši no LU Juridiskās fakultātes lektora Dr. iur. Inetas Ziemeles. Viņa mums atvēra daudz vispusīgāku skatu uz starptautiskajām tiesībām, mācīja domāt un analizēt, sniedza daudz citu vērtīgu padomu.

VINETA SKUJENIECE

LU 80

"Ramaves" 70 gadi

Akadēmiskā organizācija "Ramave" martā svinēja savu 70. dibināšanas dienu. 1929. gada 1. martā filoloģijas studenta Osvalda Ludeka dzīvoklī pulcējās ap divdesmit LU Filoloģijas fakultātes studenti, lai parakstītu "Ramaves" dibināšanas aktu ar Alvīna Augstkalna, Jāņa Bičola, Kārļa Draviņa līdzdalību, par savu saimnieku izvēlot Jāni Bičoli.

Sākumā "Ramave" bija iecerēta kā filoloģijas studentu organizācija, kas pulcētu savās rindās ievērojamu skaitu mūsu valodnieku, literatūrzinātnieku un citu literātu, bez augšmācītājiem - arī Mārtiņu Zivertu, Veltu Rūķi-Draviņu, Krišjāni Ancīti, Arturu Ozolu, Jāni Andrupu u. c. No "Ramaves" dibināšanas līdz Latvijas brīvvalsts norietam deviņi Filoloģijas fakultātes ramavieši gatavojās zinātniskajam darbam. Viņiem vēlāk būtu bijis jāaizstāj "Ramaves" goda biedri: prof. Jānis Endzelīns, prof. Ludis Bērziņš, prof. Anna Ābele, prof. Edīte Hauzenberga-Šturma, prof. Jānis Kauliņš, doc. Kārlis Kārklīns. Līdz komunistu ienākšanai, kad 1940. gadā "Ramavi", tāpat kā citas nacionālās studentu organizācijas slēdza, "Ramaves" biedru skaits bija 99.

"Ramaves" dibinātājiem šķita, ka jārada latviešu filologu organizācija ar tvirtāku satversmi, nekā tā sauktajam atklātajam studentu biedrībām (piemēram, LU Filoloģijas un filozofijas studentu biedrībai), kas bija ar stipri mainīgu biedru sastāvu, retām un gadījuma rakstura sanāksmēm, tā ka nekāda tuva un palieka draudzība šo biedrību locekļu vidū nevarēja rasties. Pretstatā tam, "Ramavi" veidoja kā ciešāk saliedētu organizāciju ar regulārām sanāksmēm, ar savu mājas dzīvi. Potenciālos biedrus vispirms uzņēma kandidātos, ievadīja "Ramaves" saimē un tikai vēlāk uzņēma par īstajiem biedriem, pasniedzot "Ramaves" paziņās zīmes (cepuri, krūšu lenti un žetonu).

Gadu plūdumā pierādījies, ka piepildījās "Ramaves" dibinātāju cerības izveidot organizāciju, kuras locekļus draudzības saites vienotu arī pēc studiju beigšanas. "Ramave" kļuvusi par mūsu draudzības biedrību, nozīmīgu latviešu humanistu or-

ganizāciju. Svarīgs "Ramaves" satversmē izrādījies nosacījums, ka tie ramavieši, kas studijas beiguši, pāriet veterānu kategorijā, paturēdami visas aktīvo biedru tiesības. Tā kā "Ramavē" uzņēmu abu dzimumu personas, daudzi tās biedri savstarpēji apprecējušies, radot "Ramavi" arī kā mūža draudzības biedrību, piemēram, Jānis un Līvija Bičoli, Kārlis un Velta Draviņi, Krišjānis un Tamāra Ancīši, Herberts un Nellija Zālīši, Jānis un Rēzija Andrupi.

"Ramaves" ārējās pazīmes ir šādas krāsas: augšdaļa - balta, zem tās - zaļā pamatā ievērt dzeltenas Saules zīmes ornamenti.

"Ramaves" vārda saknē ir vārds "remt, rimties". Daudzu gadu laikā "Ramaves" mitekļi kļuva arī par vietu, kur pēc intensīvas lekciju klausīšanās vai pārbaudījumu gatavošanas ramavieši varēja atpūsties, izklaidēties un uzklaut draugu padomus. Katram kandidātam bija jānolasa kāds darbs. Pēc tam bieži izcēlās itin spriegas debates. Tās jauniem filologiem deva iespēju pavināt savus spārnus un vecāko pulkā dažreiz mācīties tikpat daudz, kā Universitātes sienās. Jaunie biedrības locekļi varēja ieaugt latviešu humanitāro zinātņu pārstāvju garīgajā vidē, bet jaunie literāti - parādīt savas spējas "Mūsu avīzē", kas iznāca vienā eksemplārā un kuru lasīja saietos. Saturā ietilpa gan nopietni raksti, gan feļtoni un joki. "Ramavei" bija arī savs apgāds (piemēram, Mārtiņa Ziverta pirmā ievērojamā luga "Tireļpurvs" bija šī apgāda izdota). Bija savs zinātnisku rakstu krājums "Ceļi". Līdz 1939. gadam paspēja iznākt deviņi sējumi. Studiju gada noslēguma tika rīkoti "Pavasara svētki" ar izbraukumiem uz dažādām Latvijas malām. Bija pat savs koris Jāņa Andrupa vadībā.

Diemžēl, visam pārvilkta svītru komunistu iebrukums mūsu zemē 1940. gada vasarā. Vairākus cilvēkus no "Ramaves" saimes apcietināja, daudzi pazuda izsūtījumā Sibīrijā, pašu organizāciju slēdza, un bija liegta biedrošanās brīvība. Daudzi ramavieši devās trimdā. 50. gados izklīdušie visās pasaules malās sasauca un atjaunoja savu darbību "Ramaves" Amerikas Kopā (RAK'ā),

kas aptvēra ASV un Kanādu (kopas saimnieks pašreiz Kārlis Zvejnieks) ar apmēram 40 biedriem un Eiropas kopā (REK'ā - Zviedrija, Anglija, Vācija. Pašreiz saimnieks Herberts Zālītis), kurā bija apmēram 20 biedru.

1993. gada februārī pēc Latvijas brīvības atgūšanas "Ramave" savu darbību atjaunoja arī Latvijā (kopas pašreizējā saimniece Andra Simanova) ar apmēram 30 biedriem. Ja RAK'ā un REK'ā galvenokārt ir biedri ar pabeigtu vai iesāktu akadēmisko izglītību dažādās augstskolās, pie tam ne tikai filologi, bet arī ārsti, inženieri, juristi, Latvijas "Ramave" iepriecina ar to, ka tās vadībā pašreiz ir filoloģiju studējošie. Tas dod cerību, ka jaunie turpinās veco biedru iesāktu darbu.

"Ramaves" paspārnē pastāv arī goda biedres prof. Annas Ābeles fonds, kas katru otro gadu 1000 dolāru apmērā godalgo kādu nozīmīgu darbu filoloģijas laukā. "Ramaves" apgāds Rudolfa Hofmaņa un Astras Mooras vadībā izdevis Jāņa Bičola "Ievadu latviešu literatūrā", Aleksandra Pelēča dzejas "Dzintara rasa", Edītes Hauzenbergas-Šturmas vēstules Jānim Rudzītim u. c. darbus. Patlaban sagatavojot "Endzelīns atbild" (Rīgas Latviešu biedrības valodniecības komisijas sēžu protokoli. Sēdes līdz pat 1942. gadam vadījis profesors J. Endzelīns).

Arī svešumā "Ramave" turpinājusi izdot "Ceļus" - zinātnisku rakstu krājumu valodniecībā, kas sasniedzis jau astoņpadsmito kārtas numuru.

"Ramaves" saimei pieder, vai piederējuši (mirušie apzīmēti ar "+") liela daļa izcilu valodnieku un literātu, kas, bez jau minētajiem, savu vārdu paguvuši ierakstīt Latvijas kultūras darbinieku rindās: Ernests Aistars "+", Margarita Ausala "+", Astra Balka "+", Arturs Baumanis "+", Baiba Bičole, Dr. Terēze Budīņa-Lazdiņa "+", Valda Dreimane "+", Aleksandra Eihe, Rolfs Ekmanis, Dr. Alfreds Gāters "+", Lolita Gulbe, Rudolfs Hofmanis, Guna Ikona, Astride Ivaska, Ausma Jaunzeme "+", Benjamiņš Jēgers, Laima Kalniņa, Aina Kraujiete, Dzintars Kiršteins "+", Margarita Kovaļevska, Jānis Krēšlīns (juniors), Elvīra Leja "+",

Astra Moora, Roberts Mūks, Aleksandrs Pelēcis "+", Aija Priedīte-Janeliņa, Inta Purva, Rasma Sināte, Ilze Šķipsna "+", Hugo Krastiņš, Vēra Streita, Juris Tārs, Māra Trapāne, Dr. Pāvils Vasariņš, Benita Veisberga, Velta Zante, Aina Zemdega, Dr. Kārlis Zvejnieks, mākslas fotogrāfe Helēna Hofmane, inženieris, literāts Juris Mazutis u. c. Visus uzskaitīt nemaz nav iespējams.

Arī atjaunotajā Latvijas "Ramavē" iestājušies gandrīz visi LU Baltu valodu katedras mācītāji: Inta Freimane, Rasma Grīle, Sarma Kļaviņa, Jānis Kušķis, Līvija Leikuma, Ilze Lokmane, Dzintara Paegle, Marta Rudzīte "+".

Zīmīgi, ka daudzi ramavieši bijuši vai ir latviešu trimdas preses darbinieki. Jau 40. gadu beigās Arturs Baumanis Augsburgā (Vācija) izdeva laikrakstu "Latvju Doms". Vēlāk Anglijā žurnālu "Ceļa zīmes" rediģēja Jānis Andrupis, viņš bija arī "Londonas Avīzes" un laikraksta "Brīvā Latvija" redaktors. Savienotajās Valstīs žurnālu "Tilts" izdeva un rediģēja Hugo Skrastiņš, laikraksta "Laiks" redaktore ir Astra Moora un Baiba Bičole, bet tā Kanādas redaktors ir Rudolfs Norītis. Žurnālu "Jaunā Gaita" ilgus gadus vadīja Laimonis Zandbergs, bet pēc viņa nāves to pārņēma prof. Rolfs Ekmanis.

Daudzi ramavieši jau aizgājuši aizsaulē (pēdējie zaudējumi: pagājušā gada vasarā - "Ramaves" goda biedrs Ernests Aistars, gluži vēl 99. dzimšanas dienu nesasniedzis, un īsi pirms Ziemassvētkiem uz mūža māju devās pēdējā vēl dzīvā "Ramaves" dibinātāja Līvija Bičole).

Dzīvi palikušie vēl godam nes "Ramaves" vārdu, strādājami katrs savu darbu, bet pielikdami savas zināšanas un spējas Latvijas gara kultūras lauku kopšanā, sevišķi valodniecībā un literatūrā. Viņi apzinās, ka bez latviešu valodas un literatūras nebūs arī Latvijas. Tas, ka Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātē pastāv Baltu valodu katedra, ka ir vēl latviešu meitas un puīši, kas latviešu valodu studē un grib to kopt gan augstskolā, gan iestādāmajos "Ramavē", liecina, ka latviešu valodai un literatūrai vēl ir nākotne. Draudzība! Centieni! Darbs! - ramavieši vēl ir

uzticīgi savai devīzei, būdami izkaisīti visās pasaulēs malās.

Saslēgsimies draudzības lokā un godam pieminēsim "Ramaves" dibinātājus, veļu valstībā aizgājušos un visus tos, kas pieder "Ramaves" saimei!

KĀRLIS ZVEJNIEKS,
RAK'as saimnieks

Uzziņai

Zvejnieks Kārlis (dzimis 1921. gada 16. janvārī, Ukrainā - rakstnieks).

Dzimis skolotāja ģimenē. Beidzis Ventspils ģimnāziju 1939. gadā. Studējis LU - filoloģiju un medicīnu. 1943. gadā iesaukts Latvijas leģiona 15. divīzijā un nokļuvis Vācijā. 1948. gadā beidzis Mīnsteres universitātes Medicīnas fakultāti. Strādājis par Augustdorfas bēgļu nometnes ārstu un Internacionālās bēgļu organizācijas ārstu uz emigrantu kuģiem, kas devās uz Austrāliju. 1951. gadā pārcēlies uz ASV, kur strādājis par ārstu Dienviddakotā.

Pirmā publikācija - žurnālā "Ramave" 30. gadu nogalē. Pēc tam dzejoļi 1941. gadā publicēti laikrakstā "Daugavas Vanagi" (pseudonīms - Kārlis Kurbads), 1942. gada vasarā - laikrakstā "Rēzeknes Zīņas". Kārļa Zvejnieka stāsti un noveles, kuru centrā romantiski īpatņi un psiholoģiski sarežģījumi, apkopot grāmatā "Inese" (1954. g.), pēc tam īsprozas publikācijas periodikā. Kārļa Zvejnieka intīmie un dabas dzejoļi izdoti krājumā "Silu šalkas" (1962. g.), tāmnieku dialektā rakstīta dzeja ar pseudonīmu - Kurāž Krišs krājumos "Ventīņpus" (1967. g.) un "Lustīg dzīv'šēn" (1987. g.). Romānā "Baltā pils" (1984. g.) atainota latviešu trimdnieku izceļošana uz Austrāliju.

Kārlis Zvejnieks ir Jāņa Jaunsudrabiņa prozas balvas iniciators un šās balvas fonda priekšsēdētājs, ilggadējs filologu akadēmiskās organizācijas "Ramave" ASV kopas vadītājs. 1987. - 1990. g. - LaRA priekšsēdis.

V. VECGRĀVIS
("Latviešu rakstniecība biogrāfijās". R., 1992.)

LU FAKULTĀTĒS

Pirmsskaņa

Ne vienreiz vien ir dzirdēts, ka pie filologiem nekad nekas nenotiekot, neviens nekā neorganizējot un nepmeklējot. Šoreiz, 23. aprīlī, tā nebija. Filoloģijas fakultātes studenti paši bija sarīkojuši zinātniski poētisku konferenci, kas ir pirmā šāda veida konference, ar nosaukumu - PIRMSSKAŅA.

Konferencē bija divas daļas - nopietnā un mazāk nopietnā. Pirmajā daļā filologi lasīja dažāda satura referātus - sākot ar G. Repšes prozas specifiku un amuletiem, un beidzot ar Zilākalna Martu un latviskā erotisma iemiesotājām. Pārtraukumā nogurušos klausītājus no jauna atmodināja deju grupa "Dandari", kas dziedāja un dejoja. Atbilstoši konferences saturam viņi bija iestudējuši arī deju no brāļu Kaudzīšu romāna "Mērnīku laiki". Sajūsmā par "Dandariem" konferences apmeklētāji bija ar mieru noklausīties pat pārējos referātus. Pēc tam sekoja nenopiet-

nā daļa, - tika lasīta pašsacerētā dzeja un vizualizēti filologu tipi. Visi varēja uzzināt, kādas īpašības piemīt tieši filologiem un ar ko viņas atšķiras savā starpā, piemēram, vienas sēž bibliotēkās un pārtiek no gaisa un ūdens, citas krāso lūpas un pārvietojas klusi, bet vēl kādas nīst bifsteku. Pēc savām raksturīgākajām īpašībām filologes tika iedalītas dažādās grupās un apakšgrupās, piemēram, viena no tām saucās - dzīves dragātās, bet nesalauztās. Katram tipam bija radīts arī zīmējums, kurā attiecīgā daiļava bija attēlota visā savā krāšņumā.

Apmeklētāju skaits varēja būt lielāks, bet katrā gadījumā zaudētāji bija tie, kas neatnāca. Cerams, nākamajā konferencē klausītāju skaits būs kuplāks, jo pasākums bija interesants.

ZANDA REINFELDE,
Filoloģijas fakultātes studente

Telpa studijām un atpūtai

Veiksmīgas sadarbības rezultātā starp Ekonomikas un vadības fakultāti un LU Bibliotēku ir īstenojusies fakultātes dekāna prof. E. Vasermana iecere par jaunas lasītavas iekārtošanu fakultātē, kurā pasniedzējiem un studentiem būtu patīkami uzturēties gan strādājot ar grāmatu, gan vienkārši pavadot brīvo laiku starp lekcijām.

Iekārtojot lasītavu, tika realizēta sākotnēji pārsteidzošā fakultātes dekāna iecere grāmatu plauktus izvietot divos stāvos. Šobrīd jau var teikt, ka šis risinājums ir patiešām veiksmīgs un ne tikai tādēļ, ka telpa tiek maksimāli izmantota grāmatu izvietojšanai, bet galvenokārt tādēļ, ka tās pašreizējais iekārtojums rada ļoti savdabīgu, it kā senlaicīgu gaisotni. Ar laiku lasītavas interjers tiks papildināts vēl ar dažām interesantām detaļām, kuras, iespējams, arī būs tikpat netradicionālas ierastajam bibliotēku iekārtojumam.

Lasītavā ir brīvi pieejamas visas labākās un vērtīgākās fakultātes bibliotēkas fondā esošās grāmatas, un, pateicoties fakultātes pasniedzēju atsaucībai, fonds tiek regulāri papildināts ar jaunāko literatūru, kas tiek iepirkta gan mūsu, gan ārzemju izdevniecībās. Grāmatas ir ļoti dārgas, un lasītavā nav elektronisko vārta, kas palīdzētu nosargāt brīvā pieejamībā izlikto literatūru.

Mēs uzticamies saviem studentiem un dodam iespēju strādāt tieši ar grāmatu, tātad savā ziņā radoši. To nekad nevar atsvērt informācija, ko par grāmatu var izlasīt katalogā.

Bibliotēkas fonda papildināšanā liela nozīme ir arī dāvinājumiem, un es gribētu izteikt pateicību tiem pasniedzējiem, kuri ir dāvinājuši grāmatas savas fakultātes bibliotēkai. Šobrīd šīs grāmatas ir izliktas lasītavā, un ir brīvi pieejamas lasītājiem.

Ekonomikas un vadības fakultātē pēc apjoma ir pati lielākā visā LU, un pašreizējais vietu skaits lasītavā, protams, ir nepietiekams, tāpēc šīs lasītavas atvēršanu var uzskatīt tikai par iesākumu fakultātes bibliotēkas darba pilnveidošanai, par ļoti veiksmīgu iesākumu. Jau tagad tiek plānota vēl vienas lasītavas iekārtošana fakultātē, un arī šī Ekonomikas un vadības fakultātes dekāna prof. E. Vasermana un LU Bibliotēkas direktora G. Manguļa iecere noteikti agrāk vai vēlāk realizēsies kā vēl viens patīkams pārsteigums mums visiem, kam bibliotēka ir nepieciešama gan mācībās, gan darbā.

Ekonomikas bibliotēkas
vadītāja
SANDRA VENTĒRE

VĒRTĒ PAŠMĀJU ACS

Kanceleja ir Universitātes sirds jeb durvis, kas tev atvērtas

Aivars Švāns

Kas ir LU kanceleja? Kas tur strādā? "UA" lūdza atbildēt AIVARU ŠVĀNA kungu, kas vada vienu no svarīgākajām LU struktūrvienībām.

LU ir lietvedības centrs, kurā ietilpst kanceleja un LU vadības sekretariāts. Patlaban esmu centra vadītājs.

Savā laikā lietu pārvaldniekam Viktoram Šadinovam bija vajadzīgs palīgs. Kad sāku strādāt LU, biju palīgs saimniecības jautājumos.

Sliktas veselības dēļ neesmu pabeidzis Rīgas Politehnisko institūtu, bet izvēlēta profesija bija saistīta ar metalapstrādi - darba galdi ar programmētāju vadību. Rūpnīcā biju tehnologs, tur ieguvi pirmo pieredzi darbā ar dokumentiem.

Lietu pārvalde kā struktūra tika likvidēta, un palika tikai kanceleja. Tad saņēmu uzaicinājumu kļūt par kancelejas vadītāju. Tās sastāvā ietilpa mašīnrakstīšanas un tīrārkāršanas birojs. Šobrīd aktuāli ir telesakari: faksa, kā arī tīrārkāršanas pakalpojumi. Varu droši teikt, ka nosūtīt faksu no LU kancelejas ir lētāk nekā citur pilsētā, piemēram, Latvijas pastā u.c. Piedāvājam ne tikai kopēt materiālus, bet arī iesiet studentu kursa darbus. 19. maijā būs pagājuši seši gadi, kopš strādāju LU.

- Tas ir daudz vai maz?

- Droši vien, ka maz. Universitātei ir senas tradīcijas.

- Kā tu raksturotu tradīcijas, kas veidojušas pirms sāki šeit strādāt?

- Tās varētu būt cilvēku savstarpējās attiecības, kas jūtami atšķiras no citiem kolektīviem, kuros esmu strādājis. Pozitīvākais ir savstarpējā cieņa un sapratne, ar ko citur tā nesmu sastapies.

- Kā tas ir - vadīt izteikti sievišķīgu kolektīvu?

- Būt vienīgajam vīrietim praktiski ir izdevīgi! (Ha!Ha!) Bet, ja nopietni, tad, runājot ar sievietēm, esmu lielāks diplomāts. Ar vīriešiem runāju tiešāk.

- Vai šajos gados ir bijis kāds notikums, kuru nekad neaizmirsīsi?

- Nekad neaizmirsīšu arhīva pārceļšanu no Kalēja ielas uz Raiņa bulvāri, tāpēc ka tas bija ļoti smags un grūts darbs. Viss jākārto no nulles.

Kāda informācija koncentrējas jūsu rokās un galvās?

- Reģistrējam visus rīkojumus, izņemot personāla lietas un oficiālo saraksti. To glabājam pat ilgāk, nekā paredz oficiālā nomenklatūra, jo prakse ir pierādījusi, ka tā darīt būtu vēlams. Īpaši svarīga izrādījās sarakste no 1990. līdz 1991. gadam - neatkarības atgūšanas laika. Ir bijuši gadi, kad nav saglabāti faktoloģiskie materiāli, tādēļ saprotam, ka svarīgs ir jebkurš dokuments.

Ināra Freimane

- Vai varētu teikt, ka arī jūs veidojat LU vēsturi?

- Jā, jo ir lietas, kas paredzētas pastāvīgai glabāšanai. To nevaru apgalvot vienīgi par saraksti, kas tiek sūtīti tieši uz fakultātem u.c. Mums nav centralizētas sistēmas, un šim faktam ir zināmi trūkumi, bet diemžēl struktūrvienību ēkas ir izkaisītas pa visu pilsētu. Visu saņemt vienās rokās nav iespējams.

- Vai rīkojumu vidū ir arī komandējumu atskaites?

- Arī tā ir vēsture, jo tiek saglabātas ziņas par LU cilvēkiem, kas kaut kur ir braukuši, kaut ko veikuši.

- Kāds ir lietvedības centra vadītāja novēlējums, gaidot LU 80 gadus?

- Lai nebūtu savstarpējo nesaskaņu ar Izglītības un zinātnes ministriju. Galvenais, lai visiem būtu veselība. Ja būs nepatika pret darbu, tad neko labu nevarēs paveikt.

Sarunai piedrojas kancelejas pārzine INĀRA FREIMANE:

- Kā izteicās viens no Juridiskās fakultātes docentiem, kanceleja ir Universitātes sirds.

Ar to saistās LU lietu pārzināšana, pasts, rīkojumi, komandējumi.

Domāju, ja LU sargi kaut ko nezina, tad nākošās durvis, kuras ver ienācēji, ir mūsējās.

- Ko jums visbiežāk jautā?

- Par uzņemšanu. Zvana mammas, tēti, paši bērni. Otrā vietā ir jautājumi par dažādiem kursiem.

- Cik ilgi būs kopsoli ar LU?

- Būs jau 24 gadi.

- Esat studējusi?

- Esmu iesākusi, bet nepabeigusi - sākumā bioloģiju, tad jurisprudenci, taču lielākās studijas bija mani bērni. Ceru, ka viņi izdarīs to, ko nespēju es.

- Cik lieli ir jūsu bērni?

- Dēlam 17, bet meitai - 15 gadi. Uztraucos, jo meitai ieskaite 9. klasē.

- Kas jūs piesaista Universitētei, ja tik ilgi šeit būs?

- Neesmu par to domājusi. Lai kam jau labs kolektīvs. Universitāte kaut kādā veidā pievelk un patur. Zinu daudzus, kas aizgājuši, bet atkal atgriezušies. Iespējams, tas ir jaunības noslēpums, jo visapkārt taču ir studenti, jauni cilvēki.

- Vai kaut kas ir mainījies pašiem gadiem?

- Agrāk tomēr bija lielāka atbildības sajūta. No sava darba specifiskās vērtējot, varu teikt, ka cilvēki kļuvi vieglprātīgāki. Attieksme apmēram tāda: kas nu tur tas papīrs, tas taču nav tik svarīgi. Uzskatu, ka tomēr ir būtiski, lai "tas papīrs" būtu pareizi noformēts, ja tam paredzēta vieta arhīvā. Daudz ko var nozīmēt nepareizs datums, paraksts u.tml.

- Vai jūsu darbs nav ļoti vienkāršs?

- Visiem liekas, ka darbs ar papīriem ir garlaicīgs, bet mums taču katru no tiem atnes kāds cilvēks. Tā kā atrodamies centrā, daudzi ienāk tāpat - parunāt un izkraut sirdi. Gandarījumu sagādā, ja cilvēki no mums aiziet smaidīgāki.

- Cilvēki jums uzticas?

- Daudzi saka, ka pēc sarunas ar mums paliekot labi. Mūsu rīcībā ir LU pasts, un arī tā ir informācija, kuru jāprot glabāt.

- Vai ir bijuši gadījumi, kurus nekad neaizmirsīsiet?

- Ir gadījies visādi. Piemēram, jo cilvēks izglītots, jo grūtāk noformēt komandējuma apliecību, jāatgriežas pat septiņas reizes, līdz viss izpildīts pareizi. Pēc tam laimīgi jutāmies visi!

Saviem bērniem mācu, ka jābūt laipniem un pretimnākošiem, tad arī citi atbildēs ar to pašu. Jāprot atrast kāda aizraušanās, lai justos labi.

- Jums tāda ir?

- Jā, tas ir mans dārzs Bergos. Pasakaina sajūta, kad no rīta izej dārzā!

Vecākā lietvede INGRĪDA BRUŽUKA LU strādā jau no 1973. gada:

- Mani uz šejieni uzaicināja radniece Ausma Āboltoņa, kas savā laikā bija kancelejas vadītāja. Sāku mācīties Lietišķajā mākslas skolā tēru modelēšanu, bet slimība un apstākļi dzīvi pagriezta citādi.

- Šeit taču ir kaut kas pavisam pretējs - tēru vietā papīra lietas!

- Esmu strādājusi arī radiatorpūncā. Veicu atbildīgu darbu, kad sāka ražot jauno aparātu "Festivāls".

Tagad studē mani dēli. Kārlis sāka mācīties kultūras vēsturi, bet, kad viņam pateica, ka būs jāstrādā par skolotāju, izņēma dokumentus un iestājās juristos. Armands jau juristus ir beidzis. Abi dēli ir arī lieli dejojāji.

- Kas pašiem gadiem Universitātē mainījies?

- Agrāk vairāk viens par otru rūpējās, centās palīdzēt, bija draudzīgāki.

Skatoties uz saviem dēliem, redzu, kā mainījies studentu attieksme pret sevi un citiem. Vecākais dēls uz eksāmeniem gāja baltā kreklā un uzvalkā, bet jaunākais aiziet džīnās...

Senāk darbiniekiem bija vairāk kopīgu pasākumu. Notika brīnišķīgas balles. Skumji, ka pagājušajā gadā pat nebija kopīgu Ziemassvētku.

- Parasti visā vairojam naudas trūkumu.

- Manuprāt, katrs to latu labprāt ziedotu, jo cilvēkiem vajadzīgi arī svētki un vjenojoši pasākumi.

Aivars Švāns:

- Zudusi tradīcija, ka kancelejas cilvēki zināja par visiem notikumiem - kursiem, pasākumiem u.tml. Arvien grūtāk ir atbildēt uz jautājumiem. Būtu vēlams, lai cilvēki, rīkojot pasākumus, paziņotu arī mums, kancelejai.

- Dažkārt arī mēs redakcijā informāciju saņemam novēloti. Vai to var izskaidrot ar neizdarību, vienaldzību...?

- Acīmredzot, radusies tendence darboties noskirti, un nav vēlēšanās radīt visas Universitātes kopības sajūtu. Nedomāju, ka būtu jāizdod rektora rīkojums, ka obligāti jāinformē. Tas taču ir pašu fakultāšu interesēs.

Ingrīda Bružuka:

- Ja cilvēki atnāk vai piezvana, un jautā informāciju, nekad neatsakām palīdzību. Reiz kāds cilvēks atbrauca no laukiem, jo bija dzirdējis pa radio, ka kaut kur kaut kas notiek, bet neatcerējās precīzi. Zvanījām uz fakultātem, citām augstskolām, jautājām pat ministrijās un atbildi atradām.

No mūsējiem parasti visatsaucīgākie ir svešvalodnieki, fizmati, biologi, ķīmiķi.

Iespējams, ka mums vēl ir vecā domāšana, jo īpaši neuzticos datoriem, visu pierakstu arī kladē.

- Šķiet tas attaisnojās, jo ir dzirdēts, ka lietvedības centrā iekļūvis bīstamais datorvīruss "Černobija" un paspējis sabojāt daļu informācijas.

- Kad biju Francijā, apmeklēju Sorbonnas universitāti. Arī tur pilnībā neuzticās datoriem un paralēli visu dokumentē - pieraksta kladēs un uz kartītēm. Esmu bijusi Maskavas universitātē, bet pie mums sistēma ir daudz labāka.

- Ko jūs gribētu visiem vēlē?

- Lai arī "UA" palīdz visus vienot un informē par pasākumiem. Apbrīnoju to, kā rektora palīdzība Milda Klepere prot vienot bijušos darbiniekus. Cilvēki neļūtas atstumti, un redzu, ka nāk šurp laimīgi un gaidīti.

Ingrīda Bružuka

"UA" bieži saņem faksus, un tad visbiežāk iznāk tikties ar datu bāzu inženieri LAIMDOTU KERĒVICU.

- Esmu Universitātē no 90. gadu sākuma, kad sākās faksu ēra. Pirms tam strādāju rūpnīcā "Straume", kur darbs bija mainīgs. Tā kā man bija mazs bērns, tad atnācu uz šejieni. Rīgā tajā laikā bija tikai daži faksi, tādēļ sākumā darba apjoms prasīja strādāt diennakti. Universitāte saņēma darbinājumus no ārzemēm, kur faksa aparāti, protams, nebija retums.

Sākumā vajadzēja piemeklēt nepieciešamās līnijas, jo visām uzreiz nevarēja pieslēgties. Pietiekami gāja caur centrāli, pieņēma tikai noteiktu skaitu.

Strādājām pa nakti, lai cilvēki varētu nosūtīt ziņas. Diennakti dažkārt nosūtījām vairākus tūkstošus faksu. Bijām trīs darbinieki. Tagad esmu palikusi viena un mēnesī vidēji cirkulē ap 300 ziņu. Mūsējais ir bāzes fakss. Ja nevar nosūtīt tieši uz fakultātem, tad izmanto mūsu numuru.

- No Aivara Švāna kunga dzirdēju, ka jums vienmēr ir jaunas un interesantas idejas?

- Man patīk strādāt radoši, vienmēr cenšos kaut ko izdomāt. Pati programmēju sistēmu, kā uzskaitīt un sistematizēt nosūtītos un pienākošos faksus. Bieži vien, cenšoties izveidot kaut ko modernāku un labāku, padara to sarežģītāku un grūtāk uztveramu. Piemēram, Internets. Sākumā Internetā pēc valsts un pilsētas dalījuma ātri atradu cilvēkiem vajadzīgos telefona numurus. Tagad sadalījums ir sarežģītāks un grūtāk saprotams. Līdzīgi ir ar jaunākajiem faksa aparātiem.

Intuīcija un izdoma jāliek lietā, kad atsūtīts fakss bez konkrēta adresāta. Tad paiet laiks, līdz saņēmēju atrodo. Tomēr cenšos to izdarīt.

Mūsu fakss ir pieslēgts cauru diennakti, un LU faksa numuri ir 7820113 vai 7225039.

Varat būt droši, ka steidzīgā ziņa laikā nonāks pie adresāta, jo ir drošās rokās.

Sarunājusies
ILZE BRINKMANE

RE KĀ

Draugi

Īsti draugi vienmēr ir ar mums, neatkarīgi no tā, vai esam labā vai sliktā garastāvoklī. Viņi pacietīgi uzklausa mūs, kad gari "atvieglojam sirdi", bieži vien kļūstot par mūsu bezmaksas psihologiem. Jau kopš bērnības draugi mums palīdz sagatavoties dzīvei un nākošajam partnerattiecībām.

Sieviešu un vīriešu draudzības atšķiras viena no otras kā diena no nakts. Sievietes ar labāko draudze-

ni runā par visu, apspriežot savas rūpes un problēmas, uzticas viņai. Bieži šī draudzība rodas jau skolā. Tad draudzenes vieno atmiņas par skolu, pirmo mīlestību, pirmajām brīvdienām, kas pavadītas bez vecākiem. Viņas viena otrai stāsta pašu intīmāko, zinot, ka uz draudzeni var paļauties.

Vīriešu vidū tāda dziļuma draudzība sastopama retāk, viņi vairāk radīti biedriskām attiecībām. Vīrieši

meklē kādu, ar kuru kopā varētu pavadīt brīvos brīžus - kopīgi aiziet uz treniņu pēc darba, uz stadionu, bāru.

Sievietēm svarīgāka ir komunikācija, vīriešiem - darbība. Viens no iemesliem šīm dominantēm ir tas, ka vīrietis savā biedrībā vairāk redz konkurentu; profesijā vai hobijs - visur viņi grib būt labākie. Vīrieši

nav raduši atklāti paust tādas emocijas

kā bailes, nospiētību. Šajā ziņā viņi ir daudz noslēgtāki nekā sievietes.

Draudzība, protams, jākopj. Kas zvana draugiem tikai tad, kad no viņiem kaut kas vajadzīgs, lai nebrīnās, ka pēkšņi vairs nav neviena, kam piezvanīt.

* Cilvēkam vidēji ir pieci tuvi draugi, piecpadsmit paziņas un aptuveni simts atāli paziņas.

* Precētajiem ir mazāk draugu nekā neprecētajiem.

* Neprecētie pavada ar draugiem vairāk laika nekā precētie.

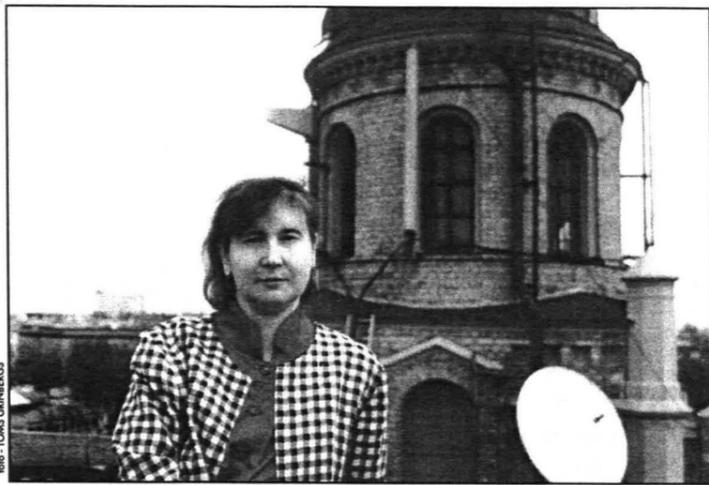
* Šķirtie cenšas uzturēt draudzību uzmanīgāk.

* Vairums cilvēku tiekas ar draugiem katru nedēļu.

Tulkojusi ANDA

LU 80

Universitāte man ir zināšanu māte

Irēna Ondzule

Cilvēkiem, kuri augstskolas sliekšni pārkāpj ik rītu, tā nereti ir vairāk nekā tikai vienkārša darba vieta. Šoreiz intervija ar IRĒNU ONDZULI - Latvijas Universitātes Zinātņu un tehnikas vēstures muzeja direktori. Saruna būs par to, kāda nozīme viņas dzīvē ir augstskolai un kā viņa tajā jūtas.

- Pirmā tikšanās ar Universitāti droši vien bija, kad kļuvi par studentu?

- Jā. Vēstures un filozofijas fakultātes vēsturnieku vakara nodalā studēju no 1973. līdz 1979. gadam.

Pateicoties vecēva stāstiem par seniem laikiem un dažādām vecām lietām, vēsture mani ir vilinājusi kopš bērnības. Gluži kā Minhauzens, viņš zināja gan pasakas, gan patiesus notikumus. Piemēram, par Pirmo pasaules karu, kurā pats bija piedalījies, nostāstus par apkārtni, dažādu spoku stāstus. Man vienmēr gribējās izzināt, kādēļ, piemēram, to kalnu sauc par Naudas vai Raganu kalnu. Allaž vēlējās atrast atbildi uz jautājumu, kāpēc tas ir tieši tā un kāda ir patiesība. Caur pasakām, leģendām un teikām radās mana lielā interese par vēsturi.

Pēc vidusskolas absolvēšanas bija jāizšķiras - studēt mākslas vai parastajos vēsturniekos. Izvēlējos otro variantu. Mākslas vēsture man ir palikusi kā sirdslieta, kā mīlestība pret dažādiem mākslas veidiem - glezniecību, arhitektūru, tēlniecību utt. Sabiedrības vēsture ir daudz plašāks jēdziens - tajā ietilpst gan māksla, gan arī citas lietas.

Mācoties vakarniekos, aizgāju strādāt uz toreizējā Proletāriešu rajona (tagad - Vidzemes) izpildkomiteju - pensiju daļu. Vispirms bija sekretāre, tad arhivāre un vēlāk inspek-

tore sadzīves jautājumos. Tā apgūvu prasmi strādāt ar dažādiem cilvēkiem. Viņi pie manis nāca ar savām garīgajām un fiziskajām problēmām. Iemaņas šajā darbā man vēlāk ļoti palīdzēja, piemēram, nesamulst publiskas priekšā. Iemācījies kontaktēties.

Kad biju jau 3. kursa studente, vajadzēja sākt strādāt specialitātē. Izvēlējos Rīgas Vēstures un kuģniecības muzeju. Tur strādāju no 1975. līdz 1986. gadam. Pazīstu muzeja darbu no paša vienkāršākā līdz pat zinātniskajam. Disertāciju sāku rakstīt 1980. gadā, bet tad sarežģījās ģimenes apstākļi. Bija jāizvēlas - meita vai disertācija. Tā zinātniskais darbs palika neuzkrāstīts, bet mana "dzīves disertācija" ar garu zirgasti skrāda apkārt un mācās. Saprātu, ka vienmēr kaut kas ir jāziedo. Visu nekad nevar paspēt.

- Kā nokļuvi darbā Universitātē?

- Laikā, kad rakstīju zinātnisko darbu, sāku strādāt arī Universitātē. Sākumā Informācijas daļā, kuras vadītāja bija Irēna Grauda. Kopā ar Āriju Konstantinovu viņa man parādīja visu, kas un kā jādara. Manā pārziņā bija vēsturiskā puse - dažādu izstāžu organizēšana, raksti par Universitāti.

Sākās atmoda, un līdz ar to - 1989./1990. gadā - arī lielais darbs. Tas bija laiks, kad uz Universitāti tika sūtīti ļoti daudzi materiāli no ārzemēm, īpaši par augstskolas vēsturi, mācībspēkiem, studentiem. Uzkrājās bagāts pūrs. Universitātes vēsture tika apskatīta no "otrās puses", kas padomju laikā bija liegta saskaņā ar norādījumu - "Labāk pa pirmskara vēsturi nerakņāties, tur nekā nav!"

Kad no Universitātes vēstures

drīkstēja parādīt kaut ko vairāk, ārzemnieki pārlicinājās, ka pagātni vairs neiznīcinās no šķiriskā vai partijiskā viedokļa, kā bija līdz tam. Daudziem dokumentiem bez speciālām atļaujām nemaz nevarēja tikt klāt. Kad pavērās aizliegtās Universitātes vēstures lappuses, kļuva vieglāk strādāt - analizēt, vērtēt un atbildēt uz dažādiem jautājumiem.

- Kā izjutī to, ka padomju laikā daudzi fakti bija jānoklusē vai, vēl jaunāk, jānomelno?

- Strādājot muzejā ir tā, ka tu reāli saskaries ar priekšmetu, kas attiecas uz konkrētu laiku. Ja tev jāapgalvo, ka šis priekšmets ir melns un nekvālitatīvs tikai tādēļ, ka ir ražots nepadomju, tātad, nepareizajā laikā, sajūta ir ļoti slikta. Tāpat kā teikt, piemēram, ka, lūk, tikai sociālists spēja radīt tik brīnišķīgas kurpes, kādas līdz tam nebija. Nevarēja taču pat salīdzināt to kurpi, kas ražota pirmskara Latvijā, ar pēckara periodā ražoto. Protams, ka pirmajai kvalitāte bija daudzārt augstāka. Taču jāsaka bija pretējais.

Vēsturniekiem gāja ļoti grūti. Bija jāmeklē vidusceļš, sakot: "Skatieties paši!" Lieliska izeja bija atsaukšanās uz autoritātēm. Reiz, kad lasīju lekciju par 40. gadu Latvijā, sacīju, ka es tajā laikā nedzīvoju. Bet, lūk, to un to ir teicis vēsturnieks Ēriks Žagars, kurš minētajā periodā ir dzīvojis un veicis zinātniska rakstura pētījumus. Atsaukos uz viņa publikācijām.

- Vai laiks, kad kļuvi par muzeja direktori, tev ir devis uzdevumu veidot šo muzeju par ideālu?

- Direktore esmu kopš 1990. gada, un tas vēl joprojām nav mans ideāls. Latvijā ir tādi muzeji, kuriem mūšējais varētu līdzināties. Pirmkārt, Rīgas Vēstures un kuģniecības muzejs. Tur ir brīnišķīgs kolektīvs. Man laimējās strādāt kopā ar vecāko paaudzi, cilvēkiem, kuri šajā muzejā darbojās vēl pirms 1940. gada. Viņi stāstīja, kā savulaik paglābuši dažādu priekšmetus no padomju laika iznīcināšanas darbiem. Tie ir gaiši cilvēki, kuri, darot savu darbu, stāvējuši pāri visām partijām un varām. Viņi uz vēsturi raudzījās no vispārcilvēciskā viedokļa.

Universitātes muzejs tuvosies ideālam, kad būs gatava ekspozīcija. Jāpabeidz remonts, tad varēs vispusīgi parādīt visu Universitātes 80 gadu ilgo vēsturi - gan akadēmisko dzīvi, gan mācību procesu un studentu sadzīvi. Būs trīs daļas: zinātne, izglītība, sadzīve.

Mums ir, ko rādīt. Bibliotēkās pamats ir grāmata, arhīvā - dokuments, bet muzejā cilvēku uzrunā lietas - dokumenti, fotogrāfijas, priekšmeti.

Universitātes muzejs aptver vairākas zinātņu nozares, kas pārstāvētas LU, kā arī tehniskos sasniegumus.

Mums ir Vēstures muzejs, kas atrodas Raiņa bulvārī 19, ir Pedagoģijas vēstures muzejs, Zooloģijas, Botānikas, Ģeoloģijas muzeji. Ir tehniskie muzeji. Candra memoriālais muzejs - māja, kura tematika - raķešu būve un astronomijas vēsture. Skaitļošanas tehnikas un matemātikas muzejs. Tiek veidots Fizikas vēstures muzejs.

Kolēģiem muzejos palīdzu pareizi izvērtēt materiālus, pastāstu, kā jāraksta dokumenti, vārdu sakot, iepazīstinu ar muzeju darba vispārējo metodiku.

Vēl mūsu pūrā ir LU fonds. Tā pārziņā ir dāvinājumi augstskolai - nekustamais īpašums. Mecenāti ir Kristaps Morbergs, Roberts Hiršs un citi. No R. Hirša kunga esam saņēmuši mantojumā "Ratniekus". Lai kā gaitā ceram "Ratnieku" kļēti izveidot Lauksaimniecības vēstures muzeju. Tajā būtu materiāli par LU fakultātēm, kuras līdz 1940. gadam bija saistītas ar lauksaimniecību, mežkopību, veterinārmedicīnu. Būs arī telpa bibliotēkai.

Vēl šobrīd tiek organizēta neliela izstāde par LU fonda darbību.

- Vai LU muzeja direktorei ir daudz problēmu?

- Īpašu problēmu nav, jo man ir brīnišķīgs kolektīvs. Esam 30 cilvēki, katrs strādā savas zinātņu nozares muzejā. Kolēģi ir atsaucīgi un izpalīdzīgi. Es viņiem palīdzu muzeja darba specifiskā, bet zinātniski aprakstīt molusku, herbāriju u. c. kolekcijas ir viņu uzdevums. To veic speciālists - zooloģijas muzeja darbinieks.

Manā pārziņā ir arī birokrātiskā daļa, piemēram, inventarizācija, gada atskaites, finanses u. tml.

Rakstot publikācijas, mans princips ir nekad netaisīt atklātībā nepārbaudītus faktus. Īpaši vēsturē tas ir ļoti svarīgi. Tu atbildi par saviem vārdiem.

Bieži pie manis nāk žurnālisti no dažādiem laikrakstiem un lūdz kādu materiālu, piemēram, fotogrāfiju. Tad tai ir jāuzraksta anotācija. Arī tas prasa laiku.

Muzeja ikdienu sastāv no dažādu tematisku izstāžu veidošanas. Visiem faktiem ir jābūt pārbaudītiem un precīziem. Tos esmu vākusi gan Statistikas pārvaldē, gan Rīgas bibliotēkās,

zinu arī, kādi materiāli atrodami dažādos Latvijas muzejos.

Nereti gadās strādāt ar privātpersonām. Piemēram, atnāk kāda cienījama kundzīte gados. Cilvēkam sirds ir pilna, gribas izrunāties. Viņa nenāk un nesaka - es muzejam atnesu to un to, bet vispirms "izkrata sirdi". Ja neuzklausi, cilvēks aizies ar visu atnesto mantu. Atvēlot laiku šādām "sirds izklatiņām", muzejs no privātpersonām ir saņēmis neiedomājamas lietas par Universitātes vēsturi.

Šobrīd rakstu grāmatu par LU 80 gadiem. Mūsu īpašumā ir nonācis fantastisks dokuments - 1956. gada liecinieks. Zinām, ka tolaik daudzi brauca apgūt neskartās zemes. Vai ir saglabāties vēl kāds dokuments, izņemot aicinājumu avīzē? Kundzīte, kura man piezvanīja, sākumā piedāvāja pavisam citus materiālus. Sāku ar viņu runāties, un tā rezultātā muzeja rīcībā ir 1956. gadā izdotā kompartijas Ceļazīme, kurā teikts, ka šī sieviete brīvprātīgi brauc apgūt neskartās zemes. Ceļazīme ar visu partijas un valdības svētību. Pašu ceļu raksturo fotomateriāli: izbraukšana no Rīgas lopu vagonos, pavadīt atnākušies vecāki, smaidīgi jaunieši, sapucētas meitenes. Blakus - vesels pavadītāju pulks ar asarām acīs. Lopu vagoni atsauc atmiņā neseno pagātni. Ir arī fotogrāfijas par tālāko ceļojumu un par to, kādi bija dzīves apstākļi.

- Kas Universitātei ir muzejs?

- Ārkārtīgi nepieciešama lieta! Ļoti daudzi studenti interesējas par augstskolas vēsturi. Kad skolās sākas projektu nedēļas, ierodas arī no skolām - īpaši 10., 11. un 12. klases skolēni. Ja republikas avīzē publicē kādu konkursu, kurā ir jautājumi par LU, mans tālrunis "kūp". Dienā saņemu simtiem zvanu. Tā iepazīstos ar cilvēkiem, kuriem ir materiāli par LU vēsturi.

- Ko tev pašai dod darbs LU muzejā?

- Tas ir profesionālais, maizes darbs. Universitāte ir manas otrās mājas. Šeit esmu saņēmusi zināšanas. Augstskola ir ļoti daudz devusi manai dzīvei. Tagad kaut daļēji varu to atdot atpakaļ, ļabi darot savu darbu.

Universitāti mēs saucam par *Alma mater*. Mēs, bērni, savai zināšanu mātei parādu nespēsim atdot. Tomēr cenšos būt viņai laba meita.

MĀRA SADOVSKA

RE KĀ

Dažas ziņas par kādu zaļo lapu mēneša svinamo dienu

Ak, ziedošais maijs! Tas atnesis sev līdz tik daudz svētku, tik daudz svinamo dienu! Un tomēr, blakus šīm dienām ir kāda mazliet klusāka svētku diena - 18. maijs - Muzeju diena. Kādēļ to svin maijā? Varbūt tādēļ, ka mūsu senči maiju sauca par lapu mēnesi, bet, cik zināms, vēsturi arī ieraksta lapās - baltās, melnās, dzeltenās - un uzkrāj muzejos. Pasaules muzejos ir milzīgas vēstures, kultūras un mākslas vērtības. Taču ir arī tādi muzeji, kas glabā visai ekskluzīvas lietas. Tā, piemēram, Norvēģijas pilsētā Lillehammerē atrodas viltojumu muzejs, Vācijā, Zingenē - zupu pagatavošanas receptu muzejs, kurā var smelties zināšanas smalkajā kulinārijas mākslā no vairāk nekā 45 000 recep-

tēm. Taču muzejus var veidot arī individuāli, šeit kā piemēru var minēt Jēnā dzīvojošo Lencu laulāto pāri.

Viņi ir izveidojuši visai savdabīgu - smaržu muzeju. Speciālos traukos tiek glabātas visdažādākās dabiskās smaržas un to ekstrakti. Vai nav burvīgi iegriezties tādā muzejā un ieelpot meža, jūras vai ... 1953. gada jaunības aromātu?

Cik zināms, muzeji arī krāj, saglabā un eksponē kultūras un vēstures pieminekļus. Tie var būt visdažādākie. Dānijas pilsētā Orhusā ir uz-

celts piemineklis valsts galvenajam eksporta produktam - cūkai. Taču arī daudz mazāki dzīvnieciņi ir piemi-

Ir arī tādi muzeji, kas glabā visai ekskluzīvas lietas. Tā, piemēram, Norvēģijas pilsētā Lillehammerē atrodas viltojumu muzejs.

neklja vērti tad, ja viņi ir veikuši kādu varoņdarbu tautas un valsts labā. Piemineklis delfinam ir uzstādīts ASV, jo tieši delfins bija izcili pildītājs sakarneka pienākumus starp virszemes dienestu un amerikāņu dziļūdens staciju. Savukārt Austrālijā ir uzcelts piemineklis... kodei. To paveica pateicīgie austrālieši pagājušajā gadsimtā, kad Aus-

trālijā bija savairojušies no Amerikas ievestie kaktusi un cīņā pret tiem tika izmantotas Brazīlijas kaktusu kodes. Ja, izlasot šīs dažas ziņas par muzejiem, esi nolēmis veidot savu muzeju, tad sāc to kaut vai no atslēgu kolekcijēšanas, kā to darīja Polijas pilsonis Janušs Hlebinskis. Viņa kolekcijā ir jau 4279 atslēgas. Vislielākā no tām ir 83 cm gara un ir kalpojusi kā izkārtnis, bet vismazākā atslēga ir 4 mm liela, un tās uzdevums bija saslēgt pulksteņa ķēdīti.

Lūk, tev ir visas iespējas veidot kolekciju, muzeju vai gūt dažas jaunras atziņas, izlasot šo rakstiņu.

INGMĀRA ZĀLĪTE

studentu padomes lapa

Radio KNZ mūžīgi mūžos

Beidzot tas ir noticis!!!! Š.g. 6.maija sēdē Nacionālajā radio un televīzijas padomē vienbalsīgi tika pieņemts lēmums piešķirt Latvijas Universitātes Studentu padomei Radio KNZ apraides atļauju Rīgā, kaut arī pagaidām šis lēmums oficiāli nav publicēts. Tā kā turieties, mīļie, pie jums nāk Radio KNZ, kurš viennozīmīgi un neatlaidīgi bombardēs jūs ar jaunumiem augstskolās, baumām un mūziku FM 103.2 MHz viļņos. Studentu padome un KNZ taču ir uzvarētāju blice! Visi šķēršļi mums ir pārvarami, mēs varam visu un jebko!!

KNZ ekstremālās spēles

Maksimizējoties KNZ biedru skaitam, šogad atkal tika nolemts (pēc gada pārtraukuma) doties KNZ ekstremālajās spēlēs. Tikai šis pasākums parāda, kas ir kas, un sarindo biedrus sarežģītajā KNZ hierarhijas sistēmā atbilstoši katra iespējamam.

Oficiālais datums (10. – 11. aprīlis) tika pieņemts jau parāģenerālkongresā. Neskatoties uz to, bailīgākie tomēr nolēma labāk simulēt slimības simptomus, nekā doties godīgā vīru cīņā. Kā jau zināms, vienīgā vieta, kur var tā īsti pārbaudīt kolēģus, ir elektriskais krēsls vai arī mežonīgākā Latvijas upe – Amata. KNZ šoreiz izvēlējās otro variantu. Nedēļu pirms pasākuma izlūkos tika sūtīta veterānu grupa ar sk. sl. Ustupu, Zaimiņu un Kurmīti priekšgalā. Viņi parūpējās par dažādu grūtības pakāpju šķēršļu (atvari, virpuļi, koki, krāces u.tml.), kā arī šovelementu (slīkoni un kailas sievietes krastā) sagatavošanu. Liktenīgajā rītā milzīga fanu pūļa svilpienu pavadībā drosmīgākie no drošsirdīgākajiem ar aukstām kājām iekāpa vilcienā (daļa gan tūlīt arī izkāpa ārā). Pirmo pārbaudi veica Latvijas dzelzceļa kontrolieri. Jāpiezīmē, ka daļa to neizturēja. Tuvojoties varenās upes šausminošajai krācū dārdoņai, drosminieku pulks izretinājās agoniskā procesijā. Tā līdz upei nokļuva vien mazs pulciņš titulu kārotāju. Lieliskas iemaņas laivas sagatavošanā braucienam demonstrēja B. S. Švinskis. Pēc veciem labiem armijas standartiem tā tapa gatava vienas šķiltavas degšanas ātrumā. Otrās vietas ieguvēji – Igaunis un Kislijs. Švinskis apsteidza par nieka 150 minūtēm. Starp viņiem tad arī izvērās galvenā cīņa-upes strauvē. Pārējie dalībnieki nav pieminēšanas vērti, jo viņu nenormālā tūlšanās drīz vien piesaistīja kārtības sargu uzmanību. Protams, ka tas beidzās ar masveida kautiņu. Kamēr krastā palicēji slacīja dzimto zemi asinīm, mūsu brašākie vīri (B. S. Švinskis, Igaunis ar Kisliju un vēl da-

ži) bezbailīgi laidās strauvē. Krasta panorāmas slīdēja gar acīm kā dažubrīd pēdējā stundiņā dzīves ainas. Ar milzīgu neatlaidību tika pārvarēti šķēršļi. Nevar nepieņemt dažu kolēģu nējauko rīcību: lai izvīrītos vadībā, viņi sadūra pretinieku braucamrīkus vai arī nozaga airus. Pirmās nopietnākās krāces ar virpuļiem viņiem par to nežēlīgi atriebās. Kā bija solījuši organizatori, brauciena laikā bija jāglāb arī slīkoni. Ļoti lielu drosmi demonstrēja Igaunis ar Kisliju, kuri bija pamanijušies veikli izmanevrēt starp glābiņu alkstošajām rokām bez jutamiem materiāliem zaudējumiem. Atšķirībā no viņiem B. S. Švinskis ik pēc 13 min. bija spiests kāpt krastā, izliet ūdeni no laivas un pārskaitīt mantas. Kā izrādījās vēlāk, KNZ nebija vienīgie, kas šajā drēgnajā laikā iekaroja viesmīlīgo upi. Cita pakal citai upē metās vēl pāris desmiti neprātīgu ceļotāju. Viņu laivas un mantas marodieri bez pūlēm varēja savākt gar krastu apmēram pēc stundas. Spītējot strauvei un veterānu sagādātajiem pārbaudījumiem, ar visām viltībām galā tika tikai divas ekipāžas – B. S. Švinskis un Kislijs ar Igauni. Vēl tagad Zvārtas iezī, blakus atstātajiem dažādajiem ieskrāpējumiem (КОЛЯ, ЗДЕСЬ БЫЛ Я un tml.) vērojamas mūsu vīru atstātās pirkstu un nagu švīkas. Skatītāju acu priekšā Lustūža bangās tika izpildīti visdažādākā veida salto un eskimosu apgriezieni. Tuvojoties vakara krēslai, vēl straujāk tuvojās nak-

šošanas vieta, kurā no rīta viņi pamodās tikai trijātā. Pa Gauju līdz finiša vietai bija palicis tik vien, kā suņa naga tiesas gabals. Tas, protams, arī tika veikli un bez pūlēm veikts. Fanfārām skanot un ziediem birstot pār galvām, laimīgie ūdens-tūristi pēc ilgas prombūtnes atkal spēra kāju uz cietas zemes. Protams, tika saņemti diplomu, apbalvojumi un visdažādākā lējuma medaļas. Apkopojot spēļu rezultātus, žūrija vienprātīgi nolēma titulu "Ekstremālais džeks '99" sadalīt trijās daļās. Nu, jūs jau zināt, kam tās tika. Vēl varētu piebilst, ka "Dzelzs rīkles" un "Mr. Senjora" titulu ieguva skandalozī slavenais Didzis Ustups. Lūk, tādā veidā arī rodas Latvijas slavenākās leģendas.

Vienmēr Jūsu
B. S. ŠVINSKIS

Nerātņi ekonomi

Naktī no 28. uz 29. aprīli notika ekonomu un vadītāju organizētais "60.-70. gadu tusiņš". Nežēlīga jautrība valdīja zālē, kur spēlēja grupa "TIME AFTER TIME", bet pēc tam sākās tusiņš 60.-70. gadu stilā. Bija iespēja pierādīt sevi, demonstrēt tvis-ta un limbo deju prasmes. Uzvarētā-

jiem balvas – alus, krekli, lietussargi. Pēc ieejas biļešu numurim tika izlozēta biļete uz grupas "Metallica" koncertu Igaunijā. Mazās Gildes pirmajā stāvā tautu izklaidēja Frīdis ar KARAOKE. Jāpiebilst, ka dziedāgrībošie gaidīja veselu stundu, lai apmierinātu savu vēlmi. Pasākums bi-

ja plaši apmeklēts un patiešām izdevies.

P.S. Atvainojamies EVFSP par teksta saīsināšanu. Jūs tiekat mīļi gaidīti LU Studentu padomes sēdē 18. maijā pl. 19.00.

SP lapu veidojis Edgars Melnis

KNZ virinātāju konkurss!!!

Milzīgie palu ūdeņi ir noskrējuši. Aprakušie putni atlidojuši un sākuši salkani vīterot. Viss atkal ir mainījies, izņemot to, ka KNZ konkurss ir palicis tas pats vecais, labais, uzticamais konkurss ar dažām jaunām niansēm. Laikam paliekot siltākam, arvien aktivizējas dažādu rasu un dzimumu virinātāji. Par to tad arī šoreiz. Izrādās, ka aktivizējušies ir ne tikai virinātāji, bet arī konkursi. Vēstuļu milzīgie plūdi dažbrīd atgādina satrakotās Amatas straumes (skat. KNZ ekstremālās spēles). Tajās ir noslīkusi ne viena vien pasta atbilde šķīrotāja. Laikam jau viņas ir tās, kuras piepelnās, pārdodot starptautiskajā tirgū dažādus konkursa pareizo atbildžu variantus. Izteiksim viņām kolektīvu sabiedrisko fui!

Kā rāda pēdējo kārtu rezultāti, cīņa par čempiona titulu un KNZ ceļojošo kausu solās būt ne mazāk sīva kā pasaules čempionāts hokejā. Pēdējās kārtas uzvarētāji ir mainījušies kā karuselī, un izredzes visiem vēl arvien ir vienādas. Parādās jauni pretendenti uz uzvaru, kas bez mazākās kautrēšanās nobīda malā veterānus (bēdīgi, bet fakts).

Kas gan ir ar pareizajām un nepareizajām atbildēm?

Tas bija šādas: 1.c) 2.d) 3.d)

Pēc nežēlīgas un asiņainas cīņas, kuras laikā tika pielietots liels daudzums dažādu viltīgu taktisku paņēmieni, tiesneši uzvaru piešķīra Ģirtam Zembergam no PPF. Viņš saņēma publikas aplausus un jauno lielisko Fe₂O₃ lenšu atskanotāju, nu, jūs jau zināt, no kādas kolekcijas! KNZ biedru simpātijas un atbalstu saņēma finālā neveiksminieks Oļegs (Barons) no Ķīmiņas fakultātes. Tev arī novēlējums: "Nenokar degunu, bet vairāk trenējies, uzvara nav tālu!" Pārējās vietas ir sasummētas, un par tām var uzzināt KNZ ģenerālštābā. Laiks kārtējiem jautājumiem.

1. Cik slepeno un atklāto virinātāju ir KNZ rindās?

- a) pēdējās aptaujas un socioloģiskie pētījumi liecina, ka jau pieci;
- b) uz katru Ilzi vismaz pa vienam virinātājam;
- c) virinātāji parasti ir nēģeri, un rasists Melders ir viņus izskaudis kā sugu;
- d) oficiāli reģistrēti ir tikai 666.

2. Kur atrodas galvenā virinātāju asociācijas filiāle, no kuras viņi veic savas apgaitas?

- a) visblīvāk apdzīvotais midzenis ir bedrē jeb PPF kopmītnu tuvumā;
- b) visi virinātāji ir no Latgales ievestie nēģeri – vergi;
- c) protams, Bergos – skolotājs Melnis sagatavo augsti kvalificētus speciālistus;
- d) virinātāji ir parazīti, viņi rodas kā sēnes pēc lietus.

1. Kas nodrošina visefektīvāko virinātāju darbu?

- a) visdažādākie palīgīdzekļi, sākot ar kabatas bateriju un beidzot ar visu izmēru stafīviem;
- b) laba reklāma un sponsoru atbalsts;
- c) perfekti atstrādāta virināšanas sistēma un EDSO rekomendāciju konsekventa izpilde.

Gribētu atgādināt, ka mūsu adrese vēl arvien ir knz_pasts@yahoo.com. Rakstiet droši un ātri, jo citādi pie kausa netiksiet.

Vienmēr Jūsu KNZ

ĶĪMIĶU DIENAS NĀK

Ķīmiķu dienas ir sena LU Ķīmiņas fakultātes tradīcija (starp citu, tāda tiek svinēta arī RTU). Šogad tās notiks jau 32. reizi. Dažādas leģendas vēsta, ka savulaik (vecajos labajos PSRS laikos) esot bijusi pat oficiāla ķīmiķu diena kalendārā. Tā kā tā bija maija pēdējā nedēļā, tad liksmošana un citas izdarības, protams, notika šajā dienā. Nu ko, saknes ir gana varenas. Arī šogad ir paredzēts milzumdaudz pasākumu. Ķīmiķu dienas notiks no 20. līdz 22. maijam. Būs pasākumi fakultātē (20. – 21. maijs) ar visdažādākajiem konkursiem, priekšnesumiem un sporta pa-

sākumiem, kā arī izbūkums pie dabas krūts (22. maijs) un netradicionālie sporta veidi.

Programmā paredzēti tādi pārbaudes elementi kā basketbols, volejbols, futbols, ekskluzīvs datorspeļu čempionāts, šahs un vēl daudz kas cits. Liels paldies jāsaka A/S "Piebalgas alus", kura neatteicās nodrošināt pasākuma dalībnieku slāpju remdēšanu ar savu produkciju. Paldies viņiem par to, un uz tikšanos Ķīmiķu dienās!

Vienmēr Jūsu
B.S. ŠVINSKIS

FIZMATDIENAS '99

Fizmatdienas notika no 26.04.99. līdz 02.05.99., ietverot erudītu konkursu, studentu pašpārvaldes vēlēšanas, taltu, sporta dienu, gājienu, konkursu "Fizmats '99", balli kopā ar Igo un Kurssas pavasari – braucieni ar laivām pa Abavu.

Pasākuma rīkošanā lielu atbalstu sniedza SWH Tehnoloģija, CIDO pārtikas grupa. Nelielas atlaides savām atrakcijām deva Gumijlēcējkļubs. Mēs, FMF Studentu pašpārvalde, ļoti pateicamies par atbalstu un ceram uz sadarbību arī nākamgad.

FMF SP vārdā pateicos par atsaucību visiem tiem studentiem, kas palīdzēja sarīkot šī gadsimta pēdējās Fizmatdienas. Paldies jāsaka arī "dekanāta saimei", pasniedzējiem, kā arī bijušajiem fizmatiem.

INGUNA

Erudītu konkurss

Pirmdien, 29. aprīlī, Āgenskalnā Zeļļu 8 Fizmatdienu ietvaros notika erudītu konkurss. Tas ir pasākums, kas spēj ieinteresēt daudzus, jo sacensības pasniedzēju komanda ar pašreizējiem studentiem. Šis konkurss notiek katrās Fizmatdienās un ir kļuvis par to neatņemamu sastāvdaļu. Tās ir nevis sporta sacensības, bet sacensības, kurās dalībniekiem jābūt atjautīgiem, ar ātru reakciju un plašām, vispusīgām zināšanām par visu ko.

Šogad, salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem, bija ievērojamas izmaiņas – nācusi klāt vēl viena "neatkarīgā" komanda, kurā nebija neviena esoša var bijuša fizmata. Šo komandu veidoja ekonomisti. Arī viņi gribēja mēroties spēkiem ar fizmatiem. Konkurss sastāvēja no 3 daļām – ātri atbildamie jautājumi, jautājumi, kuru atbildēšanai tika dots laiks, un atkal ātri atbildamie jautājumi. Starpbrīdī studenti rādīja skeču "Rožā zilonis".

Jautājumi bija ļoti dažādi: tādi, uz kuriem varēja atbildēt ar "jā", "nē" vai "un", un arī tādi, uz kuriem neviena komanda nespēja atbildēt. Lai labi veiktu šo uzdevumu, bija jāpārzina vēsture, ģeogrāfija, un literatūra. Lūk, daži no jautājumiem, kas atskanēja šajā konkursā – kur atrodas Miera jūra, kas ir starp upi un krastu, kāds bija Mehiko vecais nosaukums. Bija jāatpazīst konkursa vadītāja Māra Valdara nolasītie citāti un, galvenais, pirmajiem jānospiež lampiņas slēdzīs ātrajos jautājumos par zīmi, ka komanda gatava atbildēt.

Jau no paša sākuma konkursa vadībā izvirzījās pasniedzēju komanda ar Ojāru Judrupu, fakultātes dekānu, priekšgalā, kas tur arī palika līdz konkursa beigām, aiz sevis atstājot "neatkarīgo" komandu un pašreizējo studentu komandu. Diemžēl studentiem šajā konkursā nācās piekāpties pārējām komandām, bet tikai šogad. Mēs jau zinām, ka mūsu pasniedzēji ir erudīti, taču nākošgad šādu panākumu atkārtot viņiem neļausim.

KRISTĪNE

Talka

Otrdien, 27. aprīlī, fizmatos tika organizēta talka. Visi kārtību un tīrību mīlošie studenti ķērās pie spaiņiem un lupatām un devās uzbrukumā ziemas putekļiem fakultātes telpās. Vakarā pēc labi padarītā darba talcinieki pulcējās pie kopīga ugunsкура, kur varēja nobaudīt desiņas, alu un citus ar sponsoru gādību sarūpētos labumus. Vēl ilgi pēc pusnaktis fizmati dziedāja, gāja rotaļās un visādi citādi centās traucēt naktismieru apkārtējo namu iemītniekiem.

VENITA

Svinīgā diena jeb gājiens un "Fizmats '99"

Ceturdien, pirms pulksten septiņiem diezgan daudz tautas pulcējās pie Raiņa 19. Intensīvi pūta oranžos balonus, rakstīja plakātus. Drūzmējās fotogrāfi un TV kameras, tā ka, izejot ārā, varējām justies kā kinozvaigznes. Tikai pieredzes pārāk maz, lai zinātu, uz kuru pusi jāsmaida viscentīgāk. Ar dekāna aicinājumu gājiens tika atklāts. Vispirms devāmies garām Brīvības piemineklim, tad caur Vecrīgu, pāri Akmeņu tiltam un līdz fakultātes mājvietai Zeļļu 8. Šogad gājiens gan izdevās klusāks, nekā citu gadu, kaut arī netrūka saukļu un pateicību SWH Tehnoloģijai, RC-Colai. Pat garāmslidošajai Unibankas mājai tika nodoti sveiciens. Netrūka dziesmu un slavas saucieni. Netrūka dziesmu un slavas saucieni. Netrūka dziesmu un slavas saucieni. Netrūka dziesmu un slavas saucieni. Kad gājiens policistu uzraudzībā tuvojās Zeļļu 8, radās pat tādi priekšlikumi kā "fizmatiem savu pieminekli un parku bez suniņiem". Svinīgais pasākums beidzās pie Zeļļu 8 ēkas ar dekāna uzrunu, pēc kuras visi tika gaidīti uz konkursu "Fizmats '99".

"Fizmati nenoveco!"

To, ka "veselā miesā mājā vesels gars", ka sports un kustības ir mūsu veselības ķīla, varēja ļoti labi redzēt 28. aprīlī, kad fizmatu sporta dienā piedalījās visi, kuriem bija drosmē rādīt savu izveicību, spēku, prāta asumu.

Un tā – "gladiatori cīņās" – sporta veids, kurš ir ļoti aktuāls arī mūsu ikdienā – katram jāprot sevi aizstāvēt, saglabāt līdzsvaru un, ja nepieciešams, zvētēt otram, kur vien var tīrīt. Cīņas sparū gan dāmu, gan vīru starpā nemazināja pat lietus un slidenais pamats.

To, ka mākam apvaldīt savas emocijas, pat roku drebēšanu pēc "gladiatori cīņām", lieliski pierādīja "šautriņu mešanas" sacensības.

Beidzot, trešajā sporta veidā – stafetēs – apvienotās dāmu un vīru komandas radīja milzīgu emocionālo un garīgo pacēlumu gan dalībniekos, gan skatītājos. Pēc lielas fiziskas piepūles pirmajos trijos stafetes etapos visi dalībnieki varēja "ļauties iedvesmai", ceturtajā etapā izdzerot 1.5 l lielo "RC Colu", kas nebūt nebija viegls.

To, ka fizmati lieliski pārzina ģeometriju un fizikas likumus, prot izskatīt pareizo trajektoriju un pielikt īsto spēku, lai bumba precīzi lidotu grozā, redzējām "trīnišu" konkursā.

Spēku, veiklību, precizitāti, ātrumu un kopības sajūtu sporta dienas noslēgumā apvienoja "strītbols". Nenogurdināmie studenti mēroja spēkiem isās, bet ļoti spraigās cīņās.

Valdot lieliskam garastāvoklim un iespējai sevi "izlādēt", nemanot bija pienākusi nakts, kuras iestāšanās pamānīja tikai retais. Domāju, ka šādi pasākumi dod emocionālu lādiņu ilgam laikam, ļauj labāk iepazīt vienam otru un ar pārliecību teikt:

"fizmati – tas skan lepni,
jo fizmati – nenoveco!"

AIJA

Fizmatos Igo

Tieši tā, jūs nepārklāstāties. Tas pats Igo, kuram nesen iznāca albūms, bija ieradies, lai iepriecinātu mūs un uzzinātu, kas ir tie, kas satrauca apkārtējos ar savu spēju izcelties un turēties kopā Fizmatdienās un ikdienā.

Igo dziedāja dziesmas no jaunā un vecā repertuāra. Tās spēja aizraut pat tos, kuriem ikdiena paiet integrāļos, atvasinājumos un citās matemātiskās darbībās. Aktīvākie, dziedāt gribošie un varošie ļāvās Igo valdzinājumam, un dziesmas tos vienoja:

Dzeltenās kurpes,
Dzeltenās kurpes,
Dzeltenās kurpes
Ir man.

Varbūt nākošajā gadā Igo izdomās dziesmu par oranžajiem krekliem.

Klusībā jācer, varbūt piepildīsies!!!

EVIJA

Nē, nenosalām!

(Brauciens pa Abavu)

Pirmais jautājums, ko nācās dzirdēt no mājās palicējiem, bija: "Vai nenosalām?". Var jau būt, bet par sarūgtinājumu jautājumiem varēja atbildēt – nē, nenosalu. Aukstā laika iemesls bija ievērojama ziedēšana. Termometra stabiņš nepacēlās augstāk par 10 grādiem. Daži laivu braucēji atmeta domu doties ceļā. Tomēr traku cilvēku un Abavas slimnieku joprojām netrūkst. Visu nedēļu paniskā rosbā tika meklētas laivas, teltis, kāds siltāks zeķu pāris. Dīvaini, bet šogad līdz Abavas rumbai izdevās nokļūt vēl gaismiņā, jo autobusa riepas bija izturīgākas nekā citus gadus.

Nonākot galā (piektdienas vakarā), bija patīkami atkal redzēt cilvēkus, kuri piedalījušies pagājušajos braucienos. Atkalredzēšanās prieks tika izjūsts visas nakts garumā. Tika kūpinātas desiņas un uzklautas šausmu ziņas par laika apstākļiem turpmākās dienās – slapjš sniegs, lietus, -2 grādi. Daži centās iemigt. Lai vai kā, bet ap sešiem – septiņiem tauta jau rausās ārā no migām.

Agrā rīta stundā autobuss mūs aizveda uz starta vietu. Visiem tika pa ziņots, ka tas prieks pa upi ilgšot 33 km. Drīz vien pirmie plosti un citi "pūšļi" laidās ūdenī. Pirmā apdzīvotā vieta, kuru varējām vērot no ūdens, bija Kandava. Upe tur tiešām locījās 9 (ja ne vairāk) likumos, un kādu laiciņu nācās lūkoties uz vienu un to pašu kalnu un mājeli. Tad sekoja garī kilometri pa upi, gandrīz bez strauces un krācēm. Daži braucēji izmīģi cīnījās ar ūdeni, būdami tajā līdz pat jostasvietai. Nonākot pirmajā pieturvietā, kāds onkulītis žēlā balsī sauca: "Cilvēki, palīdziet!". Atradās trīs nīpras dāmas, kas onkuli izkratīja no slapjajām biksēm, iemeta mašīnā un aizbrauca.

Atpūta nebija ilga, sākās nākamais posms – orientēšanās. Lai atzīmētu kartē objektus, tika izmantotas ne tikai adatiņas, bet arī spīckas, koka zari. Rezultātā kontrolpunkts izvērtās par kontrolpleķi.

DACE

Nākamais posms – brīvais peldējums. Izmantojām iespēju atpūsties, radot Abavā nelielu sešu laivu sastrēgumu. Braucot zem kāda tilta, tika pamānīta divaina parādība – spalvainas bleķis ūdenī. Nu bija dažādas versijas – beigta cūka, suns u.c. minējumi. Vainīgais radījums netika noskaidrots.

Pēdējais posms – ātrumsacensības. Bet kāds tur vairs ātrums, ja esi jau septiņas stundas airējis? Rezultātā – stiklainas acis, monotonas kustības, un liekas, ka katrs likums būs pēdējais. Šķita, ka uz upes ir tikai 6 laivas, bet īstēnībā... Finišējām deviņos vakarā. Aiz mums vēl bija daudzi plosti. Izkāpjot krastā, nebija spēka pat nostāvēt, kur nu vēl aizstiept laivu. Izrādījās, ka bija arī tādi, kas nespēja izturēt un finišu sasniegta pa ceļu, ar mašīnām. Tikai pēc tam varēja novērtēt, cik maz vajadzīgs istai laimei – uguns, sausas drēbes un tēja.

Klāt bija kārtējās vakariņas. Kā nu kurš izpauca savu originalitāti. Mazais ieteica neskatīties, kā top viņu barība ēsmā, lai nesabojātu apetīti. Saucieni "Kuri vēl grib ēst?" netika palaists gar ausīm. Šis bija kluss vakars. Pēc labi padarīta darba ir jāatpūšas. Daži pat aizmuka meklēt mājas siltumu.

Kad svētdienas rītā tiesneši modināja uz slalomu, likās, neviena vārpūtīgā nebūs. Bet tad uzspīdēja saulīte, nobira krusa un uz starta līnijas jau bija vesela rinda "peldētāju". Visvairāk neveicās smailīšu braucējiem. Viņu laivas vēlās riņķī. Tajā pašā laikā pamazām tika pakotas mantas, intensīvi tiesātas desas ar ketčupu un citi gardumi, ko nevisai gribējās stiept mājās.

Pēcpusdienā notika lielā apbalvošana. Fizmati šogad laikam bijuši sliktākā maizē, jo vienīgā godalgotā vieta bija Aldim un Andai. Protams, fizmatiem pienācās balva par daudzskaitlīgāko komandu.

Kopīgā bilde, un tad jau ceļš mājup. Tas bija kluss: visi atlūzuši, izņemot šoferīti.

Atgriežoties kojās, sākās lielā rindošāšanās pie dušām. Pat pēc karstās dušas vēl varēja just kūpināto desiņu aromātu.

Atziņas, kas radušās pēc brauciena:

1. ja trūkst malkas, lieti noder tualetes sienu augšējie dēļi;

2. ja 3-vietīgā teltī gul 5, ir silti, tikai no rīta ir grūti pazīt savas rokas, jo tās ir tik notīpušas, ka vēl kādu laiciņu nekustas;

3. kad brauc lejā pa rumbu, nebļauj, pirms neesi pārliecināts, ka tiks lejā, jo vari "uzsēties" uz rumbas akmeņiem un tā arī palikt blājuot;

4. braucēji bija mazāk nosaluši, nekā kojās palicēji, jo nekurina ne pie Abavas, ne Rigā. Secinājums – kāda jēga salt Rigā, ja to tikpat labi var darīt pie dabas krūts.

Un nobeigumā vēl viens dzirdēts aforisms.

Kad pēc šādas plostošanas tiec mājās siltā vannā, pirmā doma ir – kāda velna pēc es tur braucu? Pēc nedēļas sliktais sāk aizmirsties, pēc divām – sāk krāvēt somas nākamajam braucienam. Vēlreiz apstiprinās teiciens - laivošana – tā ir slimība.

DACE

IEPAZĪSIMIES

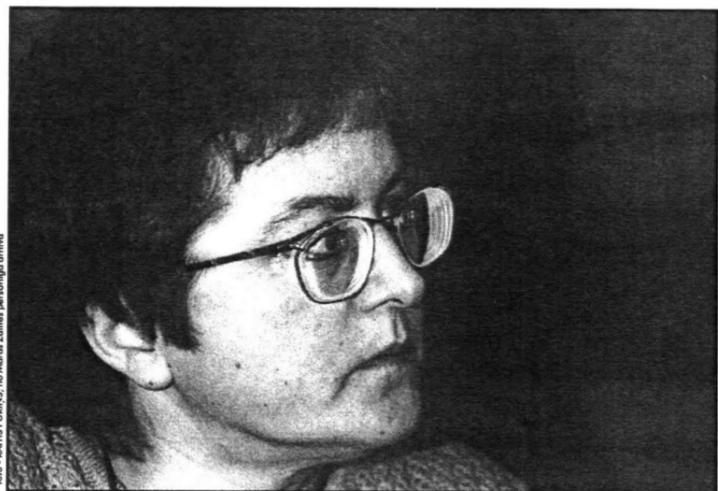
"Mūsu kultūrpolitika nav mērķtiecīga"

Foto - RAIMIS PULNĪS, no Māras Zālītes personīgā arhīva

Cilvēks, kura būtība izstaro patīkamu siltumu. Cilvēks, kurš ar savu neatlaidību, radošo talantu un cilvēkmīlestību ir jau tik daudz sasniedzis. Bet pirmkārt jau sievietē, kuras dzīvē nekad nav pietrūcis mīlestības - gan pret sev tuvajiem cilvēkiem, gan pret savu dzimteni un tautu. Tāda man šķita Māra Zālīte, kad tikāmies jaunajās žurnāla "Kargos" telpās.

- Kādas ir jūsu atmiņas par studiju laikiem Latvijas Universitātē, ko tas ir devis jums kā radošam cilvēkam?

- Es studēju LU Filoloģijas fakultātē no 1970. līdz 1975. gadam, dzīvoju Tālvālža ielas kopmītnēs. Lielā mērā tas uzliek zīmogu studentu dzīvei. Ir diezgan liela atšķirība starp studentiem, kas dzīvo Rīgā pie vecākiem, un studentiem, kas dzīvo kopmītnēs.

Toreiz mums nācās mācīties daudz priekšmetus, kas bija pilnīgi absurdi. Jau 4. kursā mācījies, sāku strādāt par tehnisko sekretāri Rakstnieku savienībā. Turp brauca dažādi viesi. Un bija kāds interesants vācietis Valters, kuru atceros tāpēc, ka viņš, redzot, ka mācos, jautāja, ko tieši pašlaik mācos. Es visā nopietnībā atbildēju: "Zinātnisko komunismu". Viņš ļoti sāka smieties: "Tādu vārdu savienojumu dzirdu pirmo reizi mūžā. Ha-ha-ha! Komunisms un vēl zinātniskais!" Bet mums tā toreiz bija dzīves ikdiena: dialektiskais materiālisms, sociālisma politekonomija, ateisms, partijas vēsture. Es tagad to atceros ar šausmām. Cik ārkārtīgi daudz laika tika veltīti iztērēt! Plus vēl kara katedra - četrus gadu garumā, vienreiz nedēļā. Ja saskaitītu vēl tās stundas, tad man jāuzskata, ka studiju gadi lielā mērā bija saistīti ar laika zudumu. Neskatoties uz to, tie bija piesātināti gadi. Īpaši tādēļ, ka es ļoti ātri, jau 1. kursā, iesaistījies toreiz aktīvā, radošā vienībā - LU jauno autoru pulcīnā. Tajā bija studenti ne tikai no filoloģijas. Man bija divas paralēlas dzīves - studiju un jauno autoru dzīve. 2. kursā mani jau uzņēma Rīgas Jauno literātu studijā. Toreiz šī studija bija ļoti prestiža - tu jau skaitījies tikpat kā rakstnieks.

Daudzas lietas tā tīši sāku mācīties pēc studijām, piemēram, folkloru. Studiju laikā, man jāatzīstas, absolūti neinteresēja folkloras lekcijas. Jo arī folklorai bija uzlikts ideoloģiskais zīmogs. Paspiedzēja bija spiesta stāstīt galvenokārt par kungu un kalpu attiecībām, par smago zemnieku darbu, šķiriskajām pozīcijām. Prasta ideoloģija pārklāja folkloras bagātību. 1976., 77. gadā man radās ciešākas saiknes ar folkloras kustību, ar folkloristiem. Tad es sāku pilnīgi no jauna pašmācības ceļā apgūt folkloru. Antikvariātos "mediju" Latvju Dainas, kamēr beidzot man bija pilns komplekts. Es dainas vienkārsi lasīju - visas pēc kārtas. Tas man atklāja folkloru pilnīgi no jauna. Man likās, ka zvīņas no acīm nokrīt. Es ieraudzīju citu pasauli. Man šķita, ka caur folkloru es beidzot saprotu dzīves galvenos eksistences jautājumus, Visuma kārtību, visu lietu būtību, kas pirms tam man bija pilnīgi neskaidri. Nāca nopietnas garīgas atklāsmas.

Vēl pēc LU beigšanas, kaut gan bija visas iespējas to darīt studiju laikā, bija salīdzinoši valodniecība. M.

Rudzīte šo priekšmetu pasniedza ļoti stingri un bargi. Es arī mācījos, centos, cik varēju. Tomēr to īsto, dziļo, filozofisko priekšmeta pusi sapratu tikai vēlāk. Sapratu, ka valoda (teorētiski it kā zināma doma) dziļi saistīta ar domāšanu, cilvēces ģenēzi, ar etnoloģiju, ar dažādu tautu kontaktiem un attiecībām, arī ar daudz jēdzienu izpratni. Tas viss man "atausa", kad strādāju pie Māras tēla izpētes.

- Kad jūs sapratāt, ka būsi rakstniece?

- Vēlme rakstīt man ir bijusi jau no bērna kājas. Mācīties Slampes astoņgadīgajā skolā, 5. klasē man pēkšņi sagribējās rakstīt dzejoļus. Man ļoti patika latviešu valodas stundas, patika dzejoļi - gan tie, ko skolā mācīja, gan mājās pieejamie. Es ļoti daudz lasīju. Toreiz bija bērnu avīze "Pionieris". Lasu to un redzu - arī es varu tādus dzejoļus rakstīt. Uzrakstu "Pioniera" līmenī un stilā, kā tur raksta - es ar'. Aizsūtu uz redakciju. Patiesībā diezgan liela uzdrošināšanās - kaut kāda desmitgadīga lauku skuķe. Uz skolu bija pienākusi atbilde. Man ļoti ķērās pie sirds, līdz šim brīdim nevaru piedot - skolotāji bija to vēstuli atplēsuši, kaut gan tā bija pienākusi man. Nezinu, vai viņi bija nobijušies, ka skolas gods tiek aizskarts, ka es rakstu ko sliktu par skolu. Es par to biju ļoti apvainota un jutos aizskarta. Jo tas bija mans noslēpums, ka es rakstu dzejoļus. Un tas bija rupji uzminēts, atklāts. Bija noplēsts mans miglas plīvurs. Tas laikam bija galvenais iemesls, kāpēc es pārstāju rakstīt. Skolā turpmāk izturējos tā, it kā man dzeja pilnīgi neinteresētu, pat riebtos. Bet nekur jau tā lieta nepazuda, es aizgāju mācīties uz Murjāņiem, sporta internātskolu. It kā pilnīgs pretstats humanitārām interesēm. Tur nostrādāja pretstata elements - jau 10. klasē man bija skaidrs, ka vairs negribu vingrot. Mani interesēja tikai literatūra. Laikam tas ir liktenīgi - man bija fantastisks literatūras skolotājs Jānis Bariss. Viņš savā laikā bija ļoti populārs, rakstīja dzejas, aktīvi publicējās "Dadzī". Viņš bija literāri ievirzīts cilvēks. Tas laikam bija tas no teicošais, ka es sāku rakstīt dzeju. Bet arī skolā ilgi neatzinās, skolas avīzē rakstīju ar pseidonīmu. Pati biju žūrijā un nevienam neatklāju, ka es tā esmu.

"Varbūt sajutu sevi kā rakstnieci, bet nebiju tik droša, lai teiktu: "Jā, es būšu rakstniece." "

Kad 1. kursā mūs aizsūtīja uz kolhozu lauku darbos, mans kurss vadītājs bija Vitolds Valeinis - kološāls dzejas pazinējs. Viņš noprošīja, kuri mūsu kurss ir dzejnieki. Pie teicās kādi desmit. Bet es nebiju

starp tiem. Toreiz vēl slēpos, jo rakstīšana bija dziļi intīma lieta. Tagad, no distances skatoties uz sevi, redzu, ka tā man bija ļoti nozīmīga lieta, tāpēc to sargāju no izsmiekla, no ironijas. Es nejutos stipra. Varbūt sajutu sevi kā rakstnieci, bet nebiju tik droša, lai teiktu: "Jā, es būšu rakstniece".

Kad skolā pēdējā klasē bija jārakstīta, kas vēlos būt pēc 10 gadiem, kad skolotāja zvērēja, ka aploksnēs atvērs pēc 10 gadiem, es vēlējos rakstīt, ka būšu rakstniece. Bet iekšēji sašķēlos un domāju, nē, ja es nebūšu, visi smiesies, ka es sagribējuši par rakstnieci būt, redz, kā! Un uzrakstīju kaut ko neitrālu - latviešu valodas skolotāja vai tamlīdzīgi.

- Kādi ir jūsu iedvesmas avoti?

- Iedvesmas avots ir paša cilvēka dvēsele. Tas ir kaut kas iedzimis. Ģēnu konstitūcija ieliek dvēseles nemieru un vajadzību izteikties. Man ļoti tuvs ir A. Brigaderes triņģu fragments, kurā Annele mēģina rakstīt. Viņā ir iekšējs nemiers, nepieciešamība, kas dvēseli plēš pušu.

Savā pieredzē esmu sapratusi, ka iedvesma ir Dieva dota. Ir kaut kādi kairinātāji apkārtējā pasaulē. Bet primārais ir kas dziļi iekšējs. Primārā inspirācija nāk no iekšienes, no dvēseles dziļumiem. Un šie ārējie kairinātāji to veicina, uz tiem var reaģēt. Ja nav iekšējās nepieciešamības, ārējie kairinātāji var būt cik spēcīgi būdami, tādu īstu iedvesmu tie nevar dot.

Arējais kairinātājs man pašai, pirmkārt, ir daba. Kad esmu dabā, kad redzu ko skaistu, manī mostas iekšējais dzinulis, atspere sastringst. Grūti nodalīt tiešo dabas impulsu un pastarpināto, kuru saņem no folkloras. Tie summējas. Arī mūzika, folkloras vai māksla var dot kādus impulsus. Nekad mani nav inspirējuši citu autoru darbi, man ir mistiskais avots un šie daži kairinātāji.

- Pastāstiet tuvāk par darbiem, pie kuriem strādājat pašlaik.

- Pašlaik strādāju pie diviem muzikāliem darbiem, kuriem abiem komponists ir Jānis Lūsēns. Tas būs mūzikls "Mans mīļais Kaupēns" pēc patiesu notikumu motīviem. Nepareizi būtu teikt, ka tas būtu darbs par bēdīgi slaveno laupītāju Kaupēnu. Tas ir vairāk par mums, par nepieciešamību pēc dvēseliskas šķīstīšanās, kura bija raksturīga 20. gados un, domāju,

arī pašlaik. Es nevienu darbu nerakstu par vēsturi, vienalga, vai tie ir mitoloģiski, vai vēsturiski tēli. Rakstu tikai par šodienu. Tas nebūs vieglais mūzikls, bet diezgan dramatisks darbs, pat traģisks. Esmu dzirdējusi 1. cēliena mūziku. Man tā patika. Šo mūziku varēs redzēt jau šogad, sezonas beigās.

Otrs darbs tiek rakstīts operai. Tā ir bērnu opera ar nosaukumu "Putnu opera". Es visu rakstu pēc motīviem, jo man negribas tērēt laiku šīzēt izdomāšanai. Uz pasaules vispār ir tikai 20 sižeti, kuri dažādi tiek variēti. Tā ir šodienas postmodernā laikmeta pazīme. Opera daļēji ir pēc Loftinga darba motīviem. Ņēmu doktoru Dūlītu un dažus viņa tuvākos līdzgaitniekus, lai šie tēli būtu atpazīstami. Visu, kas tur notiek, esmu izdomājusi. Mērķis - radīt jaunu latviešu bērnu operu. Sen jau ir liela vajadzība pēc tās. Ir jāaudzina operas skatītājs, bērnam jau no mazotnes jāamācās opera izprast. "Putnu operā" putni iestudē operu. Domāju, ka tas būs jauks darbs. Katrā ziņā es to rakstīju ar lielu vieglumu un baudu. Rakstīju lauku mājas istabā, kur ir pilns ar putniem. Mājai ir niedru jumts, un, acīmredzot,

putniem tas patīk - ekoloģiski tīra vide. Zem katras spāres ir pa divām bezdelīgu ligzdām un vēl kādas ligzdas, kuras nepazīstu. Visur čiepst un čivina! Man tādēļ bija ļoti viegli rakstīt, es jutu tos putnus. Man vispār putni ļoti patīk. Dabā no visām dzīvām radībām tie man patīk visvairāk.

- Šo darbu varēs redzēt apmēram pēc gada.

- Ir arī mazāki darbi, kurus rakstu.

Ar Zigmāru Liepiņu iecerēts darbs - rokoratorija ar septiņiem numuriem. Šis darbs paredzēts 2000. gada Skolēnu dziesmu svētku noslēgumam.

- Kādas ir lielākās vērtības jūsu dzīvē? Lietas, bez kurām nevarētu dzīvot?

- Es teiktu - ģimene. Ģimene un, lai cik tas kādam neliktos banāli, dzimtene. Es nevarētu dzīvot ārpus Latvijas, bez Latvijas kultūras, latviešu valodas.

- Kāda jums šķiet kultūras dzīve Latvijā pašlaik?

- Tas ir plašs un sarežģīts jautājums. Domāju, ka no vienas puses kultūras dzīve it kā ir ļoti intensīva. Kvantitatīvi tā ir samērā blīva, nepārtraukti notiek dažādas izstādes, izrādes, arī grāmatas it kā iznāk. Bet, ja paanalizē dziļāk to, kas attiecas uz nacionālo kultūru, ir ļoti daudz trūkumu un brīžiem arī neveselīgas tendences. Piemēram, Latvijā latviešu teātros gandrīz nav latviešu autoru lugu. Mums ir Šekspīrs, Čehovs, Gēte, franču salonlugas utt. Kad biju vienā no lielākajiem pasaulē teātra festivāliem (Bonnas Pjennāles), runāju ar kādu islandiešu dramaturgu. Viņš stāstīja, ka Islandē ir pilnīgi pretēja problēma - 90% viņiem ir islandiešu teātris. Bet Kanādā, piemēram, ir speciālas programmas, kas paredz Kanādas dramaturģijas attīstību, jo viņiem blakus ir ASV. Viņi negrib būt otra ASV.

Mūsu kultūrpolitika nav mērķtiecīga, tā nevirzās uz nacionālās kultūras attīstību. Pamazām jau kaut kas atdzimst un sāk veidoties. Cilvēki sāk saprast, ka mēs kā Latvija ne ar ko citu nespējam iezīmēties, kā tikai ar savu specifisko kultūru. Kad būsim Eiropā, un es esmu pārliecināta, ka mēs būsim Eiropas Savienībā, mums vispār nebūs citas identitātes pazīmes, kā tikai kultūra un valoda. Šajā ziņā mani neapmierina nacionālās kultūras stāvoklis.

- Kāda jums šķiet jaunā paaudze?

- Tā nav pār vienu kārti metama. Tāpat kā vidējā paaudze - ir izcilas personības un ir nodzērušies tipi. Paaudze nav definējama ar vienu jēdzienu. Paaudzes iekšienē ir milzīga atšķirība - ir fantastiski jauni cilvēki, kuri 20 - 25 gados ieņem augustus amatus. Un ir diemžēl pilnīgi savādāki jaunieši. Katrā gadījumā jaunai paaudzei Baltijas valstīs un Austrumeiropā tagad ir ļoti lielas iespējas un izredzes. Ne tā, kā iepriekšējai paaudzei.

- Kas jūsuprāt ir mīlestība? Kāda nozīme tai ir jūsu dzīvē?

- Mīlestība ir pasauli virzošais spēks. Arī reliģijas mīlestību uzskata par esības pamatotu.

Manā dzīvē mīlestībai ir ļoti liela nozīme - gan tās esamībai, gan trūkumam. Labākā mīlas dzeja taču rodas mīlestības trūkumā.

Es neietilpstu priekšstatu sistēmā par rakstniekiem - bohēma, partneru maiņa u. tml. Man ir pirmā un vienīgā laulība. Realizēta mīlestība, kas palīdz noturēties līdzsvarā.

Intervējusi
LINDA KALNIŅA

ES RAKSTU

DANA KALNA,
Vēstures un filozofijas fakultātes studente

Mirst diena
putenī satinies aizsteidzas laiks,
pametot pulksteņus klusus,
laternu gaismā
notrīs pelēkas ēnas;
izplēn cerības ielu dubļos
un stingās ubagu acīs;
sīkā ieliņā ieslīd mersis,
slinki kā gliemezis
aizlīgo trolejbus,
slēgtos veikalos manekeni atdživojas,
radio fonā klusi pasaku stāsta,
un visam tam pāri kā migla
bijušas saules staros
sadedegušu sapaņu pelni...

Saki, kas ir laime?

Vai ubagam pasviests divlatnieks?
Pēc Bik Bok vēl smaržojošas
kleitas skapī;
dīķa bezgalība zivij,
pēc ūdensspaiņa cietuma,
no ligzdas neizkritis putnēns
un sunim uztamborētas bikses?

Varbūt garāmģēja smaidis?
No debesīm krītoša zvaigzne,
iedomāts skūpstis,
kaut vai tikai acīs;
apziņa par mūžīgo pēctecību
un nekad neliekamo punktu?

Vai baznīcu zvanu Alleluja?
Uzvara hokeja čempionātā
un tribīnēs aurojošs fanu pūlis,
starp citu samīti policists;
kārteja seriāla laimīgās beigās;
mirušu laternu ēnā plaukstošas sirdis
un starp baložu spārnēm
skanoši bērnu smieklis?

Kā mirt un atdzimt,
kā krist un celties,
kā kaut un dzemdēt -
bezgalīgi,
apmāti,
naivi.
Varbūt laimīgi?

RAIVIS DEMPSONS,
Filoloģijas fakultātes students

Plašākām tautas masām

Ir atkal viens melnā uzvalkā
Uzrāpēs uz tribīnes augšas
Lai teiktu runu, piepalīdzot lapai saburzītai,
Par gaišajiem nākotnes gadiem.
Kas tas, es klusām prasu blakussēdētājam
Ak, kauns, tu nepazīsti viņu, kāds kauns,
Tas taču mūsu visu kalps, mums maizes devējs,
Viņš visus pāršpējis prātā, tam domas ir no zelta,
Un galva paša Dieva plecos celta.
Bet labāk aizveries un uzmanīgi klausies,
Ko teiks šis dižvīrs, ak, kādi vārdi, ak, es gļībsu,
Viņš ir tik godīgs, nu tieši par procentiem
simts,

Viņš nemaz netaisās melot, jo nāk no īstas
latviešu dzimtas.

Tu paskaties, tam kāda cēla stāja
Un rokas vēziens tam cik plašs.
Tam svēts ir viss, kas latvisks, tā tas esot.
Un skatiens ir uz melniem pietiekoši ass.
Tā sarunājoties ar manu kaimiņbiedru,
Ir beidzies runāt tas, kas gaismā svētā.
Un pēdējie vārdi bij šādi: "mēs drīz vairs
nedzīvosim zemē lētā

Jo vai tad latvju zeme sliktāka kā Ganā,
Ka nevarēsim izaudzināt kokosriekstus".
Bet te cik klusi varēdams, gads pēc gada -
Nu protams, ja tikai jūsu balsis kritīs urnā
manā.

To dzirdot, visi pielec kājās,
Šalc aplausi un puķu lietus pārklāj svēto
Skan urrā, atkal urrā, atkal...

Bet miegains žurnālists man prasa,
Lai atkārto tam nedzirdēto.

To redzot, svētais saldi smaida
Un saprot, nav vairs jāturpina mesa svētā,
Jo efekts panāks ir uz goda.

Un piedomā -

Viss atkal nākošgad būs rokās manās,
Ir tikai jāatceras, kā nu kurš te klanās.
Ar ziediem nobārstīto dienas Dievu
Ceļ pārējie uz rokām, iznes zālei cauri
Uz gulamistabu, lai atpūšas pēc grūta darba,
Jo diena tiešām viņam bija izdevusies skarba.
Tā diena iet pēc dienas, gads pēc gada.
Kāpj jauni svētie, atkal pārpilnību sola,
Un visi pārējie vēl cer un gaida.
Bet svētie tik par viņu cerībām bārdā smaida.
Un nevaru es saprast lūk, vēl kādu lietu.
Vai mana tauta ir tik stubla, tiešām stubla !?
Ka visi barā šarlātāniem pakāj skrietu?
Un klanītos un lūgtu - pazemotos
Un vai tad arī es to visu daru?
Un esmu sasiets auklīņā ar stublo baru?

Beidzies 2. Starptautiskais simpozijš "Tulkošanas pragmatiskie aspekti"

LU no 28 līdz 30. aprīlim noritēja 2. Rīgas simpozijš, ko organizēja Sastatāmās valodniecības katedra. Pirmajam simpozijam, ko kopīgi veidoja LU un Maincas universitāte 1996. gadā, bija lieli panākumi un plaša rezonanse attiecīgās nozares speciālistu vidū. Tāpēc arī uz otro simpoziju bija ieradusies tādi slaveni valodniecības speciālisti kā akadēmiķis Nils Enkvists no Somijas un viens no vadošajiem tulkošanas speciālistiem mūsdienās Endrū Cestermens. Abu plenārsēžu referāti izpelnījās lielu interesi un sniedza saistošas atziņas. Konferencē piedalījās speciālisti arī no Vācijas, Beļģijas, Somijas u. c., kā arī dažādām Latvijas augstskolām (Kultūras akadēmijas, Ventspils, Daugavpils, Rēzeknes).

Divās darba dienās tika nolasīti 23 referāti par dažādiem tulkošanas, leksikogrāfijas, sastatāmās valodniecības un tulku apmācības aspektiem. Simpozija darba valodas bija angļu un vācu, bet to, ka konference notika Latvijā, referātos varēja just. Tur mudžēja gan izcili, gan šausminoši piemēri no tulkošanas prakses.

Sadarbības programmas ietvaros konferencē piedalījās arī grupa valodnieku no Maincas universitātes, un kopā pavadītais laiks tika izmantots tālākas sadarbības plānošanā un studentu apmaiņas organizēšanā.

Konferenci ar savu klātbūtni padarīja arī Eiropas Parlamenta tulku dienesta vadītājs Patriks Tvidls. Latvijas Universitātes Svešvalodu fakultāte jau ir izraudzīta par bāzes iestādi Eiropas Savienības tulku un tulkotāju sagatavošanai maģistra

programmas ietvaros. Šādam lēmumam ir arī praktiskas sekas. Svešvalodu fakultātē atvērta moderna sinhronās tulkošanas laboratorija, pagājušajā gadā 15 maģistru tulkošanas programmas studenti divus mēnešus viesojās Briselē, kur LU pasniedzēju vadībā kopā ar Eiropas Komisijas tulkiem slīpēja tulkošanas prasmi. Daži no viņiem sekmīgi piedalījās atlases konkursā uz ļoti prestižajām Komisijas freelance tulku vietām. Eiropas Parlaments finansē trīs Latvijas maģistru stažēšanos Ženēvas tulku skolā, kas uzskatāma par pasaules labāko mācību iestādi šajā jomā. Sadarbība turpināsies arī šogad un nākošajā gadā. Atgādināšu, ka Latvijai, iestājoties ES, būs nepieciešams ap 70 augsti kvalificētu tulku un tikpat tulkotāju. Šī grūtā, bet arī ļoti atalgotā profesija līdz ar iestāšanos ES pārdzīvos īstu revolūciju, jo tulkojamā materiāla un konferenču skaits augs ļoti strauji. Somijas piemērs rāda, ka uz vairākiem gadiem pieprasījumu apmierināt nebūs iespējams, kas, protams, kvalificētam tulkam ir ļoti izdevīgi. Svešvalodu fakultātes Sastatāmās valodniecības katedra jau 8 gadus vada maģistra programmu angļu, kā arī angļu-dāņu tulkošanas apakšspecialitātē. Šogad notiks uzņemšana arī vācu valodā. Septembrī Rīga notiks ES un Sastatāmās valodniecības katedras organizēts Baltijas valstu seminārs par apmācības un sadarbības jautājumiem tulkošanas sfērā.

Sastatāmās valodniecības katedras vadītājs
Prof. ANDREJS VEISBERGS

"Jumava" iesaka studentiem noderīgu grāmatu

Drīši vien esat jau pamanījuši, ka "UA" slejās tiek veidots labu un vērtīgu grāmatu apskats. Šoreiz ne tikai par aizraujošu lasāmvielu, bet arī - studijām noderīgu izdevumu. Grāmatu sērijā "Cilvēks un sabiedrība" nācis klajā izdevums - Eriks H. Eriksons "Identitāte: jaunība un krīze". Šajā sērijā ir jau izdoti E. Kasirera, L. Vitgenšteina, M. Heidegera u. c. Latvijā atzītu filozofu, politologu, sociologu un psihologu darbu tulkojumi.

E. H. Eriksons (1902 - 1994) ir dzimis Vācijā. Pēc ģimnāzijas beigšanas, neizdabājot patēva vēlmi - kļūt par ārstu, atstāj māju un ceļo pa Eiropu. Eriksons neesot pieņēmis stingro, akadēmisko skolas atmosfēru un esot izjutis antipātiju pret formālo izglītības, tādēļ arī neiegūst universitātes diplomu.

Pēc ilgiem ceļojumiem, 25 gadu vecumā E. H. Eriksons nolēmj studēt ģimnāzijas draugs Pēteris Bloss piedāvā pievienoties viņam kā skolotājam eksperimentālā Amerikāņu medmāsu (auklīšu) skolā Vīnē. E. Eriksons piekrit. Te viņš iepazīstas ar Annu Freidu - Zigmunda Freida meitu. Viņa māca E. Eriksonam analizēt bērnu psihi.

1933. gadā E. H. Eriksons kļūst par Vīnes Psihoanalītiskās biedrības ievēlēto biedru. Savukārt 1934. gadā emigrē uz ASV, iekārtojās Bostonā un kļūst par pirmo bērnu psihoanalītiķi.

Eriksons saskata Freida seksualitātes teorijas ierobežotību un to aizvieto ar vispārīgāku - "Ego attīstības" teoriju.

Un tā, "Jumavas" izdotajā grāmatā "Identitāte: jaunība un krīze" autors, rakstot par identitāti, atzīst, ka šis termins kļūst par apzīmējumu kaut kam neizprotamam un visaptverošam. Grāmatu veido no 1948. līdz 1968. gadam rakstītās zinātniskās esejas un raksti.

Lai gan E. Eriksonu neapmierināja tas, ka viņam kā cilvēka attīstības psihologam bija jāpublicē arī klīniski novērojumi, lai sniegtu daļēju savu kon-

cepciju pierādījumu, tomēr šo materiālu lasītāji un studenti gaida visvairāk, tāpēc arī tas iekļauts šajā grāmatā.

Izdevumā atradīsiet esejas par cilvēka attīstību, kuru E. Eriksons aplūko iekšējo un ārējo konfliktu aspektā. "Šos konfliktus vitāla personība spēj pārciest, pēc katras krīzes iegūstot pastiprinātu iekšējās vienotības izjūtu, asāku spriestspēju un attīstītāku panākumu gūšanas spēju saskaņā ar savu un sev nozīmīgu cilvēku priekšstatu par to, kas ir panākumi. Jēdziens "gūt panākumus", protams, norāda uz kultūras relativitātes problēmu. Pastāv dažādi uzskati, ko nozīmē - gūt panākumus: kad cilvēks dara labu vai kad viņam kļājas labi, kad viņš iegūst īpašumā jaunas lietas, apgūst jaunas prasmes vai uzņem jaunas zināšanas; iespējams, ka cilvēkam kļājas labi tad, kad ar viņu vienkārši nenotiek nekas slikts, kad viņš iemācās pielāgoties vai - gluži pretēji - jēgpilni dumpojas, kad neizpaužas neirotiski simptomi vai arī izdodas konfliktus pakļaut personības vitalitātei." (73. lpp.).

Grāmatā var atrast arī interesantus faktus par daiļliteratūras meistariem, piemēram, Bernardu Šovu, kurš 70 gadu vecumā kā ievērojams vīrs raksta priekšvārdu saviem, par neveiksmīgiem atzītiem agrīnās jaunības prozas sacerējumiem. Dž. B. Šovs apraksta krīzi divdesmit gadu vecumā, jo tajā laikā strādājis darbu, kuru ienādis līdz sirds dziļumiem. Tomēr viņam izdevās izrautes, mainīt darba raksturu: "No darba kantorī biju saglabājis paradumu strādāt regulāri katru dienu; tā bija darbīguma pamatpazīme, pretstatā slinkumam. Es zināju, ka bez darbīguma nevirzīs uz priekšu un ka citas iespējas uzrakstīt grāmatu man nav. Es iepirku milzīgas baltas papīra lokšnes, salocīju tās četrās daļās un uzliku sev sodu: pierakstīt piecas lappuses dienā, neatkarīgi no laika apstākļiem, dvēseles noskaņojuma vai iedvesmes... Ja kādu dienu izlaidu, tad nākamajā - izpildīju divas normas. Pēc šī plāna es

Eriks H. Eriksons

IDENTITĀTE:
JAUNĪBA UN KRĪZE

piecu gadu laikā sarakstīju piecus romānus." (114. lpp.).

Analizējot B. Šova personību psihoseksuālā aspektā, E. Eriksons par svarīgākajiem pieturas punktiem atzīst rakstnieka tēva nespēka, dzeršanas un impotences simbolismu stāstītāja atmiņās.

Kā raksta E. Eriksons, izcilu individu biogrāfijas ir viens no veidiem, kā ieskatīties identitātes attīstībā.

Eriksons ir pievērsies arī jautājumam par sievietes vietu mūsdienu pasaulē - esejā "Sieviete un iekšējā telpa". Vēra ņemama ir atziņa, ka "patiesa vienlīdzība nav nekas cits kā ikvienas personības tiesības būt radošai savā neatkarīgajā veidā."

Grāmatā "Identitāte: jaunība un krīze" E. Eriksons atklāj lasītājam aktuālas problēmas, cenšas tās arī atšķetināt. Un, protams, ņemot vērā psihoanalītiķa subjektivitāti, uzinām interesantas, pat šokējošas lietas. Bet par tām - lasiet paši!

Grāmatas lappusēs
ieskatījusies -
ZANE STRODE

Ej, kurp tevi ved sirds jeb mūks - pārrakstītāja

(Nobeigums. Sākums UA nr. 15)

Un tā - apsolītais turpinājums no sarunas ar Daci Meieri par smago, bet interesanto darbu, tulkojot U. Eko "Rozes vārdu", par kuru Ingus Josts raksta, ka tas ir labirints, kas atveras kā uzplaukstoša roze, un aiz katras ziedlapiņas vērotājam atklājas jauna ziedlapiņa.

- Vai ir gandarījuma sajūta par paveikto?

- Jā! Tomēr absurds! Labākā 1998. gada tulkošana! Tas ir "paģiru gads": pēc darba pie U. Eko "Rozes vārda" neesmu iztulkojusi gandrīz ne rindiņas. Tulkojumu pabeidzu jau 1998. gada sākumā.

Pēc tam bija tāda atsvešinātības sajūta. Šķirstīju grāmatu un domāju, - kāds labs teksts. It kā man ar to nebūtu nekā kopīga...

Tulkojot romānu, neapzinājos sekas, tas ir, es nedomāju, ka tas tiks pasludināts par ievērojamu notikumu latviešu literatūras vēsturē... Kad grāmatas prezentācijā man vairāki cilvēki teica: "Nu, mūža darbs paveikts!", man gribējās jautāt: "Vai man tagad būtu jāuzkaras, vai? Nu, ko man tagad darīt, ja mūža darbs pabeigts?"...

- Ar ko U. Eko un "Rozes vārds" piesaista?

- U. Eko nenoliedzami šobrīd ir visserudītākais itālis un, droši vien, arī visslavenākais. Pārsteidzoši gudrs cilvēks!

"Rozes vārds" drīzāk ir grāmata par grāmatām, ne par cilvēkiem un attiecībām. Protams, ir arī politiskās, vēsturiskās, reliģiskās un citas kaislības. Tomēr tas galvenokārt ir stāsts par grā-

matu un cilvēku attiecībām.

Eko interesēja jautājums par teksta un cilvēka attieksmēm, prerule - ja teksts ir populārs, ja iepriecina lasītājus, kuriem nav īpaši augsts izglītības līmenis - vai tam ir jābūt banalitāšu pārpilnam un nekvālitativam? Savukārt, ja teksts sajūsmīnā arī intelektuāļus, vai tam ir jābūt pilnīgi "nesagreimamam"? Šos jautājumus Eko risina ar citātu palīdzību, ņemot talkā visdažādāko kultūras slāņu teikto un dodot iespēju baudīt tekstu, neievērojot pēdīgas. Bet intelektuāļi var priecāties, kabināt klāt etiķetes - postmodernisms, semiotisks traktāts utt., meklēt citātus un mēģināt atšifrēt, ko tad U. Eko isti ir gribējis teikt.

Eko ļauj prerule starp "augsto" un "zemo" literatūru.

- Ir izteikti viedokļi, ka "Rozes vārds" tomēr nav postmodernistisks darbs.

- Vai teksta būtība mainās no tā, kādu etiķeti tam piekar? Pēc paša U. Eko atvērtā daiļdarba teorijas - teksts pastāv, un jebkurš lasītājs to rada no jauna.

- Vai piekritat, ka daiļdarbu var skatīt atrauti no autora personības?

- Katrā ziņā. Kaitinošas ir literatūras vēstures, kurās tiek apcerēts, ko rakstnieks ir dzēris, ēdis, lasījis agrā bērnībā, un kā tas viss ietekmējis viņa radīšanas procesu...

- Un tomēr - citu cilvēku ietecme, izlasītājs, skolas?

- Protams, šādu romānu nevarētu uzrakstīt, piemēram, soms. Eko pats ir guvis reliģisku izglītību, viņam ir pazīstama klostera vide.

Tomēr galvenais ir teksts, kuru lasām un interpretējam, kā mums tik. Es

neņemam analizēt un kritizēt tekstu, - esmu pārrakstītāja!

- Kā veicās "pārrakstīšana"?

- Ir pagājis laiks, darbs ir pabeigts, un es redzu, kā izmainījušies mani paradumi. Parasti ģērbjos melnā, bet pēkšņi parādījās aizdomīgi daudz apģērbi ar melnu kapuci. Tulkošanas laikā gandrīz kristījos par katolietī...

Pēc nakts darba pie tulkojuma spītīgi gāju uz rīta misi, nemiņīgi lasīju psalmus un dažādus katoliskus izdevumus.

Ar šausmām domāju, ka, kopš pabeidzu grāmatu, ne reizi neesmu bijusi baznīcā.

Pielāgošanās tekstam, romānā tēlotājam videi noteica manu izturēšanos tulkošanas laikā.

Daudz studēju vēsturi, filozofiju. Tagad esmu no tā attālinājusies. Patīkams "ķieģelis" plauktā, patīkams fakts biogrāfijā.

- Ja būtu iespēja, piemēram, nedēļu būtu viduslaikos, vai tu to vēlētos?

- Kā sievietē? Nē, paldies!

Pārrakstot šo grāmatu, es noteikti biju pazemīgs mūks - pārrakstītājs. Vai tāpēc būtu jāpārceļas uz viduslaikiem?

Bet, lai apmierinātu jūsu ziņkāribu, jā, varētu paceļot dažādos laikos!

- Vai padomā ir vēl kāds "ķieģelis"?

- Ir nelabas aizdomas, ka vasaru pavadīšu vairāk nekā 700 lappušu sabiedrībā - kopā ar itāļu valodnieku Pjetro Dimā darbu "Baltu valodas". Atkal būs vajadzīga pārrakstītāja pacietība.

- Patiešām? Kas tevi dzen ko tādu uzņemties?

- Tā ir apmātibā. Es apzinos, ka ir ļoti daudz un dažādas iespējas, kā pel-

nīt maizi, piemēram, tulkot biznesa pārrunas, dokumentus, taču mani pārņem šausmas, iedomājoties par nepieciešamību uzklāt grimmu, uzvilkt lietīšu kostīmiņu, pēc tam pielāgīti smaidīt un pildīt runājošas mutes lomu. Esmu mēģinājusi, tas nesagādā baudu. Ja nosēžu pusi nakts un ir tapusi kaut vai viena puslappuse teksta - tā ir bauda! Es ceru, ka šī apmātibā nav ārstējama.

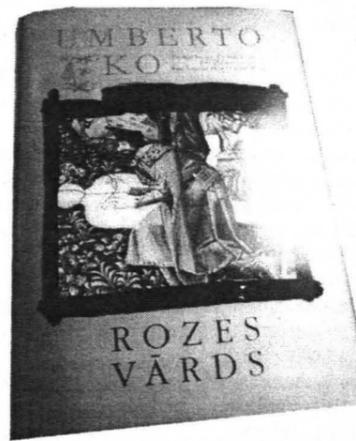
- Kas tevi saista latviešu literatūrā?

- Nelaime ir tā, ka es bieži vien nelasu grāmatas saturu, bet vārdus. Man patīk laba valoda. Tas ir tāpat kā skatoties uz koku: pamanu katru lapiņu, kā tās kustas, kā sader kopā, bet neredzu visu koku. Par literatūras meža kontekstu nemaz nerunāsim.

Kaut vai G. Repšes "Sarkans". Lasīju, protams, kļuva, bet pie sevis izrunāju katru vārdu. Tas nozīmē, ka baudīju tekstu, brīnišķīgi izvēlētos un saliktos vārdus, bet neesmu pārliecināta, vai pamanīju, par ko vispār ir šī grāmata. Man noteicisais ir valodas kvalitāte, nevis saturs.

Arī es, tāpat kā daudzi, šobrīd jūsmoju par N. Ikstenu. Man patīk viņas stāsti. Vēl jaukāks, ja katrā stāstā ir paslēpts vēl kāds, savukārt tajā atkal kāds cits stāsts. Ikstenas darbiem ir brīnišķīga valoda!

Vēl Dace Meiere atzinās, ka viņas tuvākais gadalaiks esot rudens - lietainās un apmākušās dienas, kad var īgni iet pa ielu, ietinusies melnā, lielā šallē, un nikni pipēt. Tiesa, viņa nav "īsts" pilsētas bērns. Ceļošanas kāre, šķiet, mantota no bērnības, kad vasarās ar vecākiem izbraukājusi vai visu toreizējo Padomju Savienību.

Dacei patīk būt vienai, viņa pat apgalvo, ka esot cilvēknēdēja un gribētu pārvākties uz kādu mazu, mazu mājiņu dziļā meža vidū, kur nebūtu telefona un neviens nekristu uz nerviem. Tomēr bez galvaspilsētas arī nevar iztikt, te saista anonimitāte - vari iet pa ielu un būt sveša, nepazīstama. Jāatzīst gan - cik nu Rīgā tas ir iespējams, katru dienu var uzskriet vīrsū kādam paziņam...

Lai gan Daces mīļākā atbilde uz visiem jautājumiem būtu - BOH! - tāda itāliska plecu paraustīšana, tomēr esmu priecīga par iespēju tuvāk iepazīties ar mūku - pārrakstītāju!

ZANE STRODE

Precizējumi

"UA" nr. 15 6. lappusē rakstā "Ej, kurp tevi ved sirds" pareizi jālasa: Dž. Fantoms, G. D'Anuncio.

Kā arī informācijā par akreditētajām programmām (1. lpp.): LU filozofijas doktorantūras programma akreditēta uz sešiem gadiem.

LIELAIS SPORTS

Sporta klubā

22. aprīlī notika LU sporta kluba "Universitātes Sports" 4. konference, kurā tika sniegts pārskats par paveikto laikā no 1996. līdz 1999. gadam un revīzijas komisijas ziņojums. Klātesošie debatēja arī par to, kā uzlabot "US" darbu un kā šim nolūkam pelnīt naudu. Konferencē nobeigumā tika ievēlēta jaunā valde.

Sporta kluba priekšsēdētājs J. Melbārdis informēja, ka pašreiz klubā "US" ir 2129 biedri, kas apvienoti 12 fakultāšu kolektīvos un 14 sporta studijās jeb 25 izlases komandās.

LU sporta kluba "US" komandas piedalās republikas meistarsacīkstēs un kausa izcīņas sacensībās, kā arī Latvijas Augstskolu sporta savienības (LASS) universiādēs un starptautiskajās sacensībās.

Minētajā periodā sievietēm labākie panākumi republikas meistarsacīkstēs gūti basketbolā (trenere I. Pāne), volejbolā (J. Rubenis), galda tenīnā (G. Kartuzovs), orientēšanās sportā (I. Johansone), vieglatlētikā (V. Bernhards, I. Āboliņš) un šahā (A. Gipslis).

LU izlases komandas ir piedalījušās arī starptautiskajās sacensībās un turnīros. Vieglatlēti viesojušies Francijā, basketbolistes - Zviedrijā un Vācijā, orientēšanās sporta pārstāvji pabijuši Zviedrijā un Somijā, handbolisti - Dānijā.

Pieci "US" pārstāvji startēja olimpiskajās spēlēs Atlantā, trīs - Nagano. Atjaunotajās SELL spēlēs (piedalās Īgaunija, Latvija, Lietuva un Somija) 1998. gadā LU komanda kopvērtējumā izcīnīja 3. vietu.

Lielu atsaucību guvusi "Lielās

balvas" izcīņa tautas sportā - 758 dalībnieki, kā arī LU Kausa izcīņas sacensības - 633 dalībnieki.

Kopumā gadu no gada labākie rezultāti "Lielās Balvas" izcīnā ir ģeogrāfu, fizmatu, ekonomu un vēsturnieku komandām, bet LU Kausa izcīnā - fizmatu, ekonomu, vēsturnieku, ģeogrāfu, biologu un ķīmiķu komandām.

29. aprīlī notika kluba "US" pirmā valdes sēde. Darba gaitā tika izveidoti 5 sektori, kas nodarbošies ar kluba vadīšanu un pasākumu organizēšanu. Tie ir: organizatoriskā darba sektors (vadītājs - Ritvars Grigors), tautas sporta sektors (Ilmārs Āboliņš), sporta meistarības sektors (Genādijs Kartuzovs), reklāmas sektors (Janīna Graužīne), uzskaites un atskaites sektors (Ruta Ansona).

No 12. - 16. maijam Kauņā no-

Sporta kluba "US" valdes jaunais sastāvs

tiks SEEL spēles. Turp dosies arī LU sportisti. Novēlēsim viņiem veiksmi, bet paši 14., 15. maijā ar vilcienu vai citiem braucamajiem steigsimies uz

Ķegumu, kur norisināsies jau 35. LU veselības dienas. Jācer, ka laika apstākļi būs labvēlīgi. Dosimies visi, sportosim, atpūsimies!

LU kausa izcīņas sacensību rezultāti

Ko tālāk ?

LU kausa izcīņas ietvaros aprīlī tika organizētas sacensības četros sporta veidos: basketbolā, galda tenīnā, krosā un vieglatlētikā.

Basketbols sievietēm notika no 6. līdz 13. aprīlim, piedaloties septiņu fakultāšu komandām (57 dalībnieces). Čempiona titulu ieguva Ekonomikas un vadības fakultātes (EVF) komanda, kas uzvarēja Veselības un sporta izglītības (VSI) komandu ar 56:39. Spēlē par 1. vietu EVF ar 46:27 pieveica fizmatu.

Vīriešiem sacensības basketbolā norisinājās no 13. līdz 27. aprīlim, piedalījās astoņu fakultāšu komandas (71 dalībnieki). Šajā turnīrā čempiona titulu izcīnīja VSI, ar 63:52 uzvarot fizmatu. Spēlē par 1. vietu fizmati bija pārāki par Juridisko fakultāti (JF) - 68:55

Krosa sacensības notika 14. aprīlī. Tajās startēja 86 cilvēki (42 sie-

vietes un 44 vīrieši). Individuāli vīriešiem 3000 m uzvarēja Ģirts Sarma (VSI) 9:49,44. No sievietēm 1000 m visātrāk noskrēja Inga Dauškane (VSI) 3:14,94.

Komandu vērtējumā pirmo vietu gan sievietēm, gan vīriešiem izcīnīja VSI.

Galda teniss notika 15. aprīlī, un tajā piedalījās 44 dalībnieki (19 sievietes un 25 vīrieši).

Par uzvarētājiem kļuva Jevgēņija Čeļenko (fizmate) un Jānis Zicāns (VSI).

Komandu vērtējumā gan sievietēm, gan vīriešiem visrezultatīvākā bija EVF komanda.

Vieglatlētika. 26., 27. aprīlī Daugavas stadionā notika "US" kausa izcīņas sacensības vieglatlētikā. Uz tām nebija sapulcējušies daudz dalībnieku, bet to varētu izskaidrot tā, ka šis bija tikai pirmais

Tūlīt būs! Vēstures un filozofijas fakultātes komanda cīņā ar ekonomiem par 3. vietu

starts šajā sezonā un daudzi sportisti gatavojas sezonas "spicākajiem" mačiem. Tie, kas piedalījās, godam pārstāvēja savas komandas.

Kā jau katrās vieglatlētikas sacensībās, visvairāk dalībnieku startēja tieši skriešanas disciplīnās. Trīsreiz laurus plūca talantīgā LU pārstāve Ieva Zunda, uzvarot 100 m - 12,1 sek.; 200 m - 25,6 sek., kā arī tāllēkšanā - 5,49 m. 800 m uzvarēja LU pārstāve Inga Dauškāne 2.28,3; 1500 m I. Pikšena - 6.04,6. Vīriešiem 100 m un 800 m uzvarēja RTU pārstāvis Inguns Svikiņš, attiecīgi 10,9 sek. un 1.59,7; 200 m - Reinis Reņņikovs (RTU) 23,5 sek.; 400 m - Raimonds Peļņa (LU) 52,6 sek.; 3000 m - Kristaps Kaimiņš (LU) 9.04,9.

Mazāk dalībnieku pulcēja lekšanas un mešanas disciplīnas. Sievie-

Sacensības tāllēkšanā

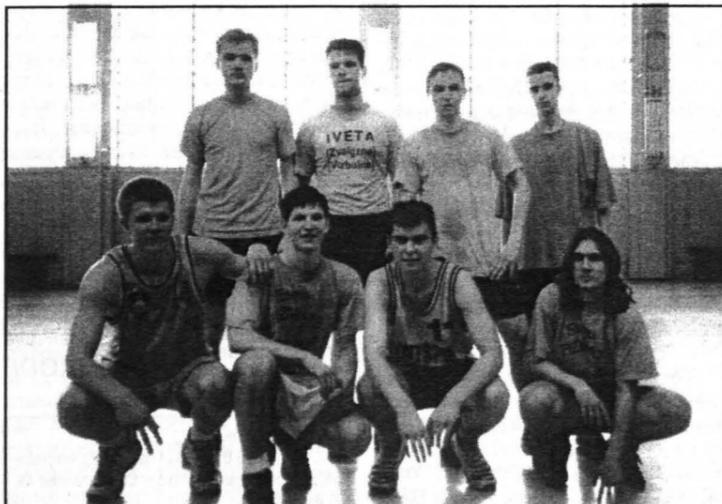
tēm trīssoļi uzvarēja Elīna Mežance (RTU) 10,26 m; augstlēkšanā - Inese Platā (LSPA) 1,55 m; šķēpmešanā - Anna Čerepanova (LU - VSI) 41,85 m; diska mešanā - Anita Bērsona (LSPA) 30,18 m; lodes grūšanā - Aiga Liepkalne (LU - VSI) 10,91 m. Vīriešiem tāllēkšanā visveiksmīgāk startēja Viesturs Donis (RVS) 6,83 m; augstlēkšanā - Andrejs Belahs (RTU) 1,95 m; trīssoļlēkšanā Eduards Noreiķis (Liepājas raj.) 15,22 m; lodes grūšanā un vesera mešanā - Jānis Podnieks (RTU), attiecīgi 14,72 m un 53,48 m; šķēpmešanā - Edgars Sebežs (LU) 45,09 m.

LU kausa izcīņas kopvērtējumā 1. vietu izcīnīja gan VSI sieviešu, gan arī vīriešu komanda.

Lapaspusi sagatavojis
MAREKŠ LAUVA

Andris Bērziņš grūz lodi

98./99. ak. g. kausa izcīņas uzvarētāji basketbolā - fizmati

Sveiciens Bruģistiem!

Tuvojas vasara, un arī "Bruģa Bumbas" kaislību un līdzjušanas laiks visā Latvijā - jau piekto gadu pēc kārtas.

Šovasar piedāvājam vienreizēju programmu:

* Mēmais Šovs katru sestdienu. Par piedalīšanos konkursā saņems video kaseti ar savu labāko rezultātu.

* Euro Auto piedāvā reprezentablas Renault mašīnas - iespēja izvizināties arī tev.

* Eiropas čempionāts ūdens motosportā, kurš norisināsies 5. jūnijā

11. Novembra krastmalā, vienā laikā ar "Bruģa Bumbas" sacensībām.

* Pilsētas svētki sacensību norises vietā.

Un kā vienmēr - atpūta tev un tavai ģimenei - katru sestdienu, visas vasaras garumā.

Apceļosim Latviju kopā ar "Bruģa Bumbu"!

Pasākuma organizatori atgādina, ka pirmais no 16 posmiem notiks 15. maijā Jūrmalā.

Pieteikšanās un informācija, sākot no 12. aprīļa - Rīgā, Aldaru ielā 8, tālr. 7-224015.

Steidzies pieteikt savu komandu jau šodien!

Uz tikšanos, tavš BRUĢIS

VIŅI PIE MUMS

Amirs no Pakistānas

Jau trešo gadu LU Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātē mācās students no Pakistānas - AMIRS KUREŠI. Šeit viņš iegūst doktora grādu psiholoģijā. Sarunā ar "UA" viesis daudz interesanta pavēstīja ne vien par sevi pašu, bet arī par savu valsti. Ar ko tā ir īpaša? Izrādās, ka mēs par Pakistānu daudz ko nezinām.

Pakistāna ir islama valsts (97% musulmaņu), un tās teritorija ir 887,700 km². Valsts galvaspilsēta ir Islamabada. Nacionālā valoda ir urdu valoda, kas ir radniecīga hindu, persiešu, arābu un turku valodai. Amira dzimtā pilsēta Karaši ir vislielākā Pakistānas pilsēta un galvenais rūpniecības un tirdzniecības centrs. Tā ir arī arī kosmopolitiskākā pilsēta - tajā dzīvo un strādā cilvēki no visas pasaules. Karači atrodas pie Arābu jūras, tādēļ tā ir lielākā Pakistānas osta. Pakistānas kaimiņvalstis ir Irāna, Afganistāna, Ķīna un

Indija. Valsts ziemeļos paceļas otrs augstākais kalns pasaulē - K2. Lielākā ir Indas upe, kas plūst no Tibetas un kuras garums ir 2500 km.

Pakistānā ir trīs sezonas: aukstā (no oktobra līdz februārim), karstā (no marta līdz jūnijam) un mitrā (no jūlija līdz septembrim). Atsevišķos valsts reģionos mēdz arī snigt, var pat paslēpot. Bet tik auksts kā Latvijā nav.

Pakistānas vēsture ir sena un interesanta - sākot no pirmā iedzīvotāja akmens laikmetā un beidzot ar to, ka pēc tam, kad šī valsts simts gadus bija Lielbritānijas kolonija, tika pasludināta Indijas un Pakistānas neatkarība.

Pakistāna ir ekonomiski attīstīta valsts, tās tirdzniecības partneri ir ASV, Japāna, Vācija un Lielbritānija. Pārsteidzoši ir arī sasniegumi sportā - trīs reizes izcīnītas zelta medaļas Olimpiskajās spēlēs nacionālajā sporta veidā - zāles hokejā, un

trīs reizes gūtas uzvaras Pasaules čempionātā. Populāri sporta veidi ir arī krikets (viena uzvara Pasaules čempionātā) un biljards (arī viena uzvara). Ļoti populāra, tenisam līdzīga spēle ir skvašs (*squash*), kuras spēlētājam Džangiram Hanam ir piešķirts gadsimta spēlētāja tituls.

Pakistānā, pēc Amira domām, var iegūt ļoti labu izglītību. Ne velti viens no ievērojamākajiem Pakistānas zinātniekiem - fiziķis Abduls Salams - ir saņēmis Nobela prēmiju.

Pats Amirs Kureši saka, ka par Latviju dzirdējis jau sen, zinājis, ka te arī var iegūt labu izglītību. Un viņš nav vienīgais - Latvijā ir diezgan daudz studējošo no Pakistānas - ne vien LU, bet arī Tehniskajā universitātē un Medicīnas akadēmijā. Amirs uzsver, ka, protams, latviešu jaunieši atšķiras no Pakistānas jauniešiem, ka ir dažādas tradīcijas. Pakistāna tomēr ir Āzijas, bet Latvija - Eiropas valsts. Latvijā

cilvēki, no vienas puses, esot atturīgāki, bet ar meitenēm gan daudz vieglāk kontaktēties, viņas esot laipnākas nekā meitenes Pakistānā. Latvijā esot arīdžan citāda arhitektūra - vairāk ēku, un tās esot augstākas.

Viesstudents uzskata, ka mācību sistēmas īpaši neatšķiras, tādēļ ir grūti pateikt, kur ir vieglāk, kur - grūtāk mācīties - šeit vai Pakistānā. Nedaudz atšķirīgi ir pārbaudījumi gada beigās: Pakistānā neesot atzīmju grāmatiņu.

Latvija Amiram patīk, viņš pat ar smaidu atzīstas, ka labprāt paliktu šeit dzīvot un strādāt. Ar draugu palīdzību viņš ir nedaudz apguvis latviešu valodu un uzsver, ka tā patiesi ir grūta valoda ar sarežģītu gramatiku. Amirs bijis ne tikai Rīgā, bet arī Jūrmalā, Siguldā un Liepājā.

Viņš uzskata, ka jauniešiem no Latvijas jābrauc studēt uz Pakistānu,

Amirs Kureši

jāveido savstarpēji kontakti un jāsadarbojas. Jau tagad Pakistānā ir studējošie no visas pasaules, tai skaitā no ASV, Kanādas un - Latvijas.

LINDA KALNIŅA

MĒS PIE VIŅIEM

Lisabonas cietoksnis

Tas notika pirms gada, maijā. Pastaigājoties pa Tehniskās universitātes gaitenim, manīju plakātu, kas mani ieinteresēja. Tas aicināja, vai nevēlos lasīt bruņurupuča olas Meksikā, Japānā, atrasties riekstu festivālā Grieķijā, peldēties Vidusjūrā, restaurēt kādu vecu pili Spānijā, un, ja ir maz naudiņas vai nav drosmes "stopt", tad varu arī piedalīties starptautiskajā jauniešu nometnē tepat, Baltijas valstīs. Interesanti, vai viņiem, t. i. organizācijai "Latvijas Jaunatnes akcijas mieram", nav arī kaut kas manām vēlmēm? Kāpēc es nevarētu doties, teiksim, uz Portugāli? Tā ir līdzīga Spānijai, taču patālu no Latvijas. Pa ceļam varētu apciemot draugus Barselonā un Aveiro.

Lūk, nekādu problēmu, un jūnija sākumā manās rokās bija ielūgums uz Starptautisko nometni Santjago da Guardā no 15. līdz 30. jūlijam. Protams, izņemot to, ka šis ciemats atrodas Portugālē un Portugāles vīza jādabū Francijas vēstniecībā, es vairāk neko nezināju. Deju svētku laikā bez īpašiem satraukumiem, liekas, visu biju izdarījis, kā vajag. Steigā vienīgi nopirku autobusa biļeti uz Minsteri, kas nemaz nav pa ceļam uz siltajām zemēm.

Uz Vāciju devos ar firmas "Auto-stars" autobusu 11. jūlija rītā. Nākamās dienas vakarā atrados latviešu apsēstā pilsētā un tālāk nolēmu virzīties ar vilcienu. Kā man patīk šis transporta veids! Tā, jau vēlā vakarā skatījos Stutgartes stacijā futbolmaču. Brazīļi zaudēja frančiem ar 0 : 3, un pēdējie kļuva par pasaules čempioniem. Pirmdienas rītā atrados Parīzē, kur ar Saules bankas karti steigā izņēmu 100 franku un ar metro aizbraucu no vienas stacijas uz otru. Paspēju! Ap pulksten vienpadsmitiem biju Bordo. No turienes sā-

kās mana "stopēšana". Ziniet, veiksmīgi! Jā, viena nakts tika pavadīta Basku zemē, un otrdienas rīts tika sagaidīts Biskajas līča krastā. Tas ir brīnišķīgs skats - saullēkts kalnainā apvidū pie jūras vai pat okeāna!

Man laimējās, ka satiku tālbraucēju no Portugāles. To, protams, sapratu vēlāk, uzzinot no vairākiem avotiem un atpakaļceļā pieredzot to, ka spāņi nemaz tā nemil rēmt "stoptājus". Rezultātā līdz Portugālei tiku ar tālbraucēju Žozē, kurš runāja tikai spāniski un portugāļiski.

Divas dienas pacieņojies pie draugiem Aveiro, devos tālāk - uz Santjago da Guardu. Tobrīd nodomāju: ja līdz šejieni varēju tikt "stopt", tad šo mazo gabalu veikšu tāpat. Šā vai tā, 150 km nobraucu astoņās stundās, taču nenozēroju, jo ceļā satiku ļoti laipnu portuģāļu.

Santjago da Guardā ierados ar šiku busiņu. Ar to brauca franču jaunieši, un es sākumā pat nodomāju, ka viņi ir no Starptautiskās nometnes. Tā nebija, bet viņi palīdzēja atrast īsto vietu. Iznāca tā, ka vajadzēja pagaidīt, jo nometnes dalībnieki bija aizgājuši peldēties. Nekas traks! Uzreiz sapratu, ko vēlos - alu! Ziniet, portuģāļu alus ir diezgan labs. Vismaz man garšo. Gaidot savējos, iepazīnos ar vietējo puisi, kuram likās ļoti interesanti, ka esmu no tādas tālas vietas kā Latvija. Nokavēju vakariņas, jo nezināju, ka tās ir kopā ar festivāla dalībniekiem.

Kāds festivāls? Vienkāršs ciema saiets trīs vakaru garumā ar vairāku folkloras dziesmu un deju grupu piedalīšanos. Vakaru noslēdza portuģāļiem pazīstamas estrādes grupas un dziedātāji. Protams, pēc "zvaigžņu" uzstāšanās notika vietējā balle vai diskotēka.

Lūk, šādā festivāla norises gaisotnē ritēja mūsu darbs. Tā kā ierados ar nokavēšanos, man izpalika tirdz-

Vasara Portugālē

niecības būdiņu krāsošana. Diemžēl, arī pirmās iepazīšanās rotaļas mūsu internacionālajā pulkā pagāja sečen. Kādi cilvēki nometnē strādāja un atpūtās? Bijām pieci puisi un astoņas meitenes vecumā no 18 līdz 30 gadiem no Rietumeiropas valstīm, Turcijas, Dienvidslāvijas un, protams, Latvijas. Sazinājāmies franču un angļu valodā. Lai gan franču valodu nemācēju, tas man netraucēja labi justies.

Kad beidzās festivāls, ciematā iekārtojām tā saucamo "piknikvietu". Tagad tur stāv mazs akmens krāvums ar uzrakstu, ka esam piedalījušies šī ciematiņa apkārtnes iekārtošanā. Vai nav jauki, ka palīdzīti cilvēkiem veidot kaut ko skaistu?

Mūsu darbs bija dienas laikā novākt, saslaucīt grūžus, sakārtot solu rindas un apkārtni. Vispār, visu, lai noritētu festivāls. Vakaros atpūtamies un piedalījāmies visās norisēs. Ļoti interesanti bija paskatīties folkloras grupu priekšnesumus, jo es taču arī dejuju tautas dejas. Paspēju pat uzskatīt uz skatuves, kur tajā brīdī uzstājās Luis Portela. Ar vienu no viņa deju meitenēm nodejoju vienu dziesmu, kuras laikā dzirdēju savējos saucam: "Uldis, Uldis, Uldis...". Domāju, ka estrādes dziedātājs jutās neveikli. Piedod, vecī!

Tur, lauku nostūrī, dominēja, kā portuģāļi saka, "pimbas" mūzika. Tā varētu būt līdzīga mūsu slāgeriem, tikai portuģāļu gaumē. Žēl, man pat radās iespaids, ka esmu bijušā Pado-mijā, jo daudzus pārus veidoja divas meitenes. Manīju, ka divi puisi griebeja izjaukt šo savienību, bet bez panākumiem. Mūsdienīgu mūziku var dzirdēt skanam tikai pa radio. Vēl piebildīšu, ka pilsētu sarīkojumos dažreiz var dzirdēt brazīliešu ritmus.

Kādu dienu gājām mazā pārgājienā pa tuvējo apkārtni. Galamērķis, kā izrādījās, bija maza, bet gara ala. Saulīte mūs cepināja ne pa jokam. Īstenībā visu Portugālē pavadītu laiku nokrita tikai trīs lietus pilītes. Vai nav jauka atpūta? Tajā alīnā ielīdām kādu divdesmit metru dziļumā. Bija redzami mazi stalaktīti, kā arī siksprānu piesārņojumi. Tas jau nekā! Galvenais, ka esi iekļuvis vēsā vietā un izbaudi kluso, neskarto dabu!

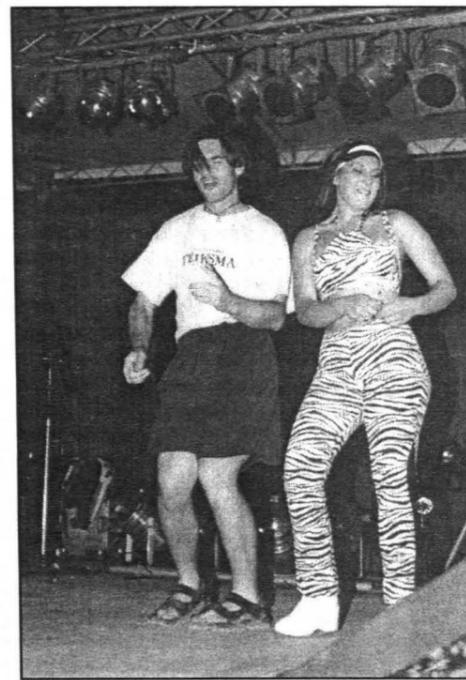
Laikam esmu aizmirsis iepazīstināt ar mūsu dienas režīmu un sadzīves apstākļiem. Dzīvojam kādas ēdnīcas ēkas bēniņos. Bija trīs atsevišķas telpas: puisi un meiteņu guļamistabas un telpa, kurā tika apspriesti

plāni un notika dažas galda spēles. Visā pārējā bēniņu teritorijā spēlējām galda tenisu, galda futbolu, rīkojām atrakcijas, žāvējām veļu, portuģāļi dažreiz uzstā pa bungām. Ne jau pa parastām bungām, bet tādām kā afrikāņiem. Gulējām uz matraciem savos līdzpanemos guļammaisos. Ēdām ēdnicā: ēdienus, ko paši bijām pagatavojuši, izņemot festivāla laikā vakariņas. Tātad, nācās baudīt spaghetti itāliešu gaumē, portuģāļu "Bak-lazan", angļu pudīņu, kā arī izsmalcinātos turku, franču un spāņu virtuves ēdienus. Ļoti žēl, ka nevaru piedāvāt šo bagātīgo ēdienkarti un receptes, bet tajā brīdī likās, ka galvenajos vilcienos atcerēšos. No dzērieniem varējām izvēlēties sulu, vīnu vai alu. Parasti pēc vakariņām gājām uz kafejnīcu dzert kafiju. Portuģāļiem ir diezgan stipra kafija, lai gan sardīnietim nelikās tik stipra, un viņš palūdza iebert divas porcijas stipruma un pasniegt kafiju divreiz mazākā krūzītē.

Bijām ciemos arī uz citu Starptautisko nometni, kas atradās pilsētā Pombala, 25 km no mums. Tur gan bija grūti strādāt brīvprātīgi, jo nācās izlozēt pilnskalna krūmus. Iedomājieties, ir karsts, bet šortos nevar stāvēt, jo visādi ērkšķi duras miesās. Viņi nometnē gandrīz puse jauniešu bija no Austrumeiropas. Tur satiku arī divas latvietes, kuras bija priecīgas, ka ar kādu var parunāt latviski.

Aizbraucām sauļoties Atlantijas okeāna krastā. Kas par sajūtu! Okeāns, saule, vējš, viļņi, smiltis. Kārtīga peldēšana gan neiznāca, jo viļņi bija diezgan augsti, un mums, pušiem, patika spēlēt futbolu. Bijām mazās ekskursijās uz trim pilsētām. Ļoti gleznaina un krāšņa ir Koimbra, it sevišķi vecpilsēta, kas atrodas kalnā. Koimbrā ir universitāte un ļoti skaists botāniskais dārzs. Ja būsiert Portugālē, varat tur iegriezties. Ekskursijas, kā jau ekskursijas, taču par Portugāli zinu maz. Varu teikt tikai to, ka šī zeme man patīk ar saviem kalniem, mežiem un okeānu.

Pēdējā dienā uzspēlējām futbolu ar vietējiem. Diemžēl zaudējām ar 6 : 7. Jebkurā gadījumā, ir jauki kar-

Luisa Portela koncertā, dejojot ar vienu no viņa meitenēm

stā laikā un īpaši pēc sporta nomazgāties kārtīgā dušā, kas atradās turpat pie futbola laukuma.

Pēc nometnes seši domu biedri nolēmām apmeklēt Portugāles galvaspilsētu Lisabonu. Ai, kā iepatīkās šī lielpilsēta! Pēdējā laikā man lielpilsētas ne visai patīk, bet šeit pārsteidza vējš, kas vienmēr mājāja EXPO '98 pilsētiņā. Izstādē EXPO '98 nokļuvu tikai vakarā, kad visi paviljoni bija slēgti, bet notika dažādi koncerti. Jā, izstādes apmēri bija ļoti iespaidīgi! Nezinu, kas latviešiem bija izstādīts iekšpusē, bet no ārpuses likās, ja es būtu cilvēks, kas par mūsu valsti neko nezina, tad arī to nesaprastu. Vēlāk mūsu ceļi šķīrās - serbs palika apskatīt izstādi, es devos pie draugiem Aveiro, bet pārējie - uz brīnišķīgo ostas pilsētu Porto.

Pēc ciemošanās braucu atpakaļ uz Latviju ar "stopiem", uz trim dienām iegriežoties Barselonā.

Lūk, tā pagāja karstā vasara! Galvenais, ka iepazīnos ar jauniem draugiem no Rietumeiropas zemēm, Turcijas, Dienvidslāvijas. Mūsu nometnes dalībnieki pat vienojās šogad satīties pie rūgtas kafijas tases mīļotajā Sardīnijā. Tā ka var rasties jauns stāsts par Eiropu. Novēlu arī jums meklēt jaunus iespaidus un draugus Eiropā un citur pasaulē ar organizācijas "Latvijas Jaunatnes akcijas mieram" palīdzību.

ULDIS DIEDRIKS

INFORMĀCIJA, REKLĀMA, SLUDINĀJUMI

OSI POLICY FELLOWSHIPS, 2000
OPEN SOCIETY INSTITUTE-BUDAPEST

The Open Society Institute-Budapest is calling for applications for its year 2000 International OSI Policy Fellowships (IPF) program for Central and Eastern Europe, the countries of the former Soviet Union, and Mongolia. Broadly speaking, an open society is characterized by a reliance on the rule of law, the existence of a democratically elected government, a diverse and vigorous civil society, and respect for minorities and minority opinions. The fellowships are intended to support research, writing or activism, and to encourage the development of program strategies for the Soros foundations network. Individual and practical/policy-oriented research and project proposals are sought in the following subject areas:

- 1) Pre-school, primary and secondary education;
- 2) Higher education;
- 3) Culture and cultural institutions;
- 4) Law and human rights;
- 5) Public administration;
- 6) Civil society and institution-building;
- 7) Media;
- 8) Roma and other minority rights issues;

- 9) Economic reform and management education;
- 10) Publishing, libraries and electronic communications;
- 11) Public medicine and health;
- 12) Gender issues.

The Fellowship is open to persons aged 35 and younger, as of July 20, 1999.

All applications must be in English and applicants must have excellent English-language skills.

Completed applications must be received by July 20, 1999 to be considered. **We will not accept late applications unless they are postmarked by July 1, 1999 to allow enough time for delivery.** Finalists may be asked to travel to Budapest at OSI expense to be interviewed, some time during the OSI Board meeting in late November 1999. It is expected that successful applicants will be notified by or shortly after January 15, 2000.

Sīkāku informāciju iespējams saņemt "Universitātes Avīzes" redakcijā - Raiņa bulvārī 19, 136. telpā. Tāl. 7 222944.

AK, PAVASAR!

Astroloģijas dzīlēs

Vienā no iepriekšējiem "UA" numuriem, ķīniešu astroloģijas dzīlēs lūkojoties, savus horoskopus varēja uzziņāt Žurkas, Vērša, Tīģera, Truša, Pūka un Cūkas gadā dzimušie. Šoreiz par sevi ko vairāk uzziņās - Zirgs, Auns, Pērtiķis, Gailis, Suns un Cūka. Varbūt labāk iepazīsiet sevi un līdzilvēkus?!

ZIRGS (1978. 7.II - 1979. 27. I; 1990. 27.I - 1991. 14.II)

Raksturs.

Jūs esat neatkarīgs dabas un pašpalāvīgs. Zirgs atplaukst mūdrū ļaužu sabiedrībā un ir ne vien omulīgs biedrs, bet arī veikls un iedvesmojošs runātājs. Viegli uzķeras uz glaimiem, taču Zirgam piemīt godīgums un patiesa sirsnība. Zirgs vienmēr ir gatavs sniegt derīgus padomus un prot labi pārliecināt, taču viņa pašpalāvība un bezrūpība dažkārt slēpj iekšējas šaubas.

Mīlestība.

Zirgs ļauj mīlas reibonim, un viņu var aizraut jaunu attiecību burvība, tā ka reizēm viņš jūtu viesulī aizmirst, par ko ir atbildīgs. Viņam nepieciešams ne vien kāds, kas par viņu rūpējas, mierinot šaubu brīžos, bet arī ļauj brīvi izdzīvot dēkas līdz galam.

Krāsa.

Zirgs ir saistīts ar sarkano krāsu, kas tradicionāli norāda uz veiksmi. Tā saistās ar laimi, spēku, veiksmi pasākumos un pārticību ģimenē.

AUNS (1979. 28.I - 1980. 15.II; 1991. 15.II - 1992. 3.II)

Raksturs.

Auna gadā dzimušais ir apdomīgs - pirms rīkojas, viņš apsver un raizējas, jo uzskata, ka ir netīšām nodarījis kādam pāri. Aunam piemīt klaiņotāja daba. Vislielāko prieku Auna dzīvē bieži vien sagādā kaut kas gluži vienkāršs: brīnišķīga ainava, kāda priekšmeta skaistās līnijas vai iedvesmojoša mūzika. Viņam neparko negribas ievērot stingru laika iedalījumu.

Mīlestība.

Aunam ir jūtīga daba, viņu viegli var satraukt līdz asarām, kaut gan dažreiz grūti izskaidrot - kāpēc. Viņam pietrūkst drosmes savas jūtas izrādīt. Mīlas sakaram viņš nevēlas pilnīgi pakļauties un nevēl ne mazāko tieksmi ievērot stingras norunas vai noteikumus. Viņš ir maigs un sapņains.

Krāsa.

Auns ir saistīts ar dzelteno krāsu, kas ir Ķīnas impērijas krāsa. Tā saistās ar progresu, slavu un panākumiem.

PĒRTIĶIS (1968. 30.I - 1969. 16.II; 1980. 16.II - 1981. 4.II)

Raksturs.

Pērtiķim piemīt dabiska gudrība, kura ļauj viņam novērot, kas notiek, un attiecīgi rīkoties. Viņš ir atsaucīgs biedrs un labs klausītājs, tāpēc citi bieži viņam uztic gan savas bēdas, gan labās vēstis. Noslēpums Pērtiķa rokās ir drošs. Dzīvē viņam patīk dažādība un citu sabiedrība. Lielāka daļa Pērtiķa gadā dzimušo cilvēku ir lieliska atmiņa.

Mīlestība.

Pērtiķi vilina romantika un ar to saistītais satraukums, un viņu droši vien gaida vētrains mīlas dēkas. Partnerus valdīnā viņa atklātība, labā humora izjūta un interese par apkārtnējo pasauli. Viņam ir grūti uzņemties ciešas saistības, bet, kad Pērtiķis galu galā iekārtojas savā vietā, tad reti kad aizkļīst projām.

Krāsa.

Pērtiķis ir saistīts ar balto krāsu, kas tradicionāli atbilst rudēnim un briedumam. Balts saistās ar šķīstību, tīrību un spirtumumu. Balti putni ir veiksmes zīme.

GAILIS (1969. 17.II - 1970. 5.II; 1981. 5.II - 1982. 24.I)

Raksturs.

Gailim patīk būt uzmanības centrā, uzņem pie sevis draugus un iegūt arvien jaunus paziņas. Viņš ļoti interesējas par savu izskatu, apģērba krāsu un rakstiem. Gailim ir stiprs, neatkarīgs gars, tāpēc Gaiļa gadā dzimušajiem šķiet grūti uz klausīt citu padomu. Viņš var būt ļoti tiešs un tā aizvainot citus.

Mīlestība.

Gailim patīk aplidot un tikt aplidotam, un viņš ir jauks partneris. Viņš lepojas ar savu izskatu un zina, kā ietekmēt ar saprātīgu sarunu. Gailim nav sveša greisirdība, ko viņš gan mēģina slēpt. Viņš spēj saistīties ar stiprām saitēm un, ja izvēlēties pareizo partneri, ir uzticīgs un atbildīgs draugs.

Krāsa.

Gailis ir saistīts ar balto krāsu. Kaut gan baltas drēbes Ķīnā valkā zaudējuma gadījumā, balta krāsa var nozīmēt arī veiksmi.

SUNS (1970. 6.II - 1971. 26.I; 1982. 25.I - 1983. 12.II)

Raksturs.

Suņa gadā dzimušajam ir godīga un drosmīga daba, viņš ir gatavs cīnīties par cēlu mērķi vai aizstāvēt draugus briesmās. Viņš ir smalkjūtīgs pret citiem. Suns reti kad pievīl un izvairās no saistībām. Sunim piemīt augsta pienākuma un atbildības sajūta, bet reizēm viņam nepieciešama atelpa un atskārme, ka nav iespējams vienam uzvelēt uz pleciem visas nastas.

Mīlestība.

Suns ir labs klausītājs un pamudina partneri problēmas apspriest kopā, bet, kad pienāk brīdis, kad pašam jāatklāj savas jūtas, viņš ir aturīgāks, jo baidās apgrūtināt citus ar savām raizēm. Suns ir uzticīgs un maigs. Viņam nepatīk medību satraukums, viņš neļūsmo par greisirdības scēnām.

Krāsa.

Suns ir saistīts ar dzelteno krāsu. (Skat. iepriekš.)

CŪKA (1971. 27. II - 1972. 14.II; 1983. 13.II - 1984. 1.II)

Raksturs.

Cūkas zīmes cilvēki ir ieredzēti, jo ir godīgi un mīļīgi, un, kad citi aizlaižas lapās, cūka bieži gadās tuvumā un sola palīdzību. Cūkas zīmē dzimušā raksturā slēpjas nevainība un naivitate, kas apvienojas ar ilgām pēc jaunām vietām un piedzīvojumiem. Cūka nav atbēģīga, un, ja kāds tai nodarījis pāri, tā parasti pāiet malā, lai notikūšo pārdomātu un izlemtu, kā aizstāvēties.

Mīlestība.

Cūkas zīmē dzimušais izjūt vajadzību eksperimentēt un atklāt romantiskas iespējas, pirms viņš var droši apgalvot, ka atradis īsto partneri. Viņš uzticas, un daži partneri izmanto šo nepārprotamo naivumu.

Krāsa.

Cūka ir saistīta ar melno krāsu, kas tradicionāli apvienota ar godu un cieņu. Šī krāsa var izstarot godbijību pret ģimeni un darbībasbiedriem. Melns simbolizē arī veiksmi par spīti grūtībām.

Pilnīgāka informācija jāmeklē apgādā "Jumava" nesen izdotajā grāmatā "ĶĪNIEŠU ASTROLOĢIJA".

To lasot, uzziņāsiet arī, ka Ķīniešu astroloģijā diennakts ir sadalīts 12 stundās: katra no tām atbilst divām Rietumu stundām. Valda tradicionāls uzskats, ka jūsu dzimšanas stundas tulkojums ir īpašs, tādēļ varbūt ir vērts ieskatīties? Ja esat dzimuši ķīniešu stundu sadurā, piemēram, plkst. 3:00 no rīta, tad jāskatās iepriekšējās stundas tulkojums.

Un tā, ja vēl nezinājāt, noskaidrojiet savu dzimšanas stundu un ticiet, ka, ja esat dzimuši: **11 p.m. - 1 a.m.** (* p.m. - pēc pusdienas, a.m. - pirms pusdienas) - jūs esat straujas dabas un reizēm, iepriekš nepadomājis, iepinaties kādā situācijā, ko vēlāk varat tikai nožēlot; jūsu sasteigtā rīcība var padarīt jūs par mērķi tenkām.

1 a.m. - 3 a.m. - iespējams, ka jaunībā būs grūti uzsākt tādu karjeru, pēc kuras tiecietes, un varbūt jums vajadzēs atstāt pazīstamo vidi, lai īstenotu savas intereses.

3 a.m. - 5 a.m. - jaunībā jūsu attiecības ar ģimeni var sagādāt grūtības, brieduma gados šīs problēmas atkāpsies otrā plānā, un jūsu liktenis strauji uzlabosies pēc 40 gadu vecuma.

5 a.m. - 7 a.m. - laimes saule apspīdēs jūs no agras bērnības, jūsu mūža divdesmitajos gados un trīsdesmito gadu sākumā sāksies negaidīti mīlas romāni, taču pēc tam viss ieies mierīgākā gultnē.

"Universitātes Avīze"

Redaktore ILZE BRINKMANE
Tekstus rediģē IEVA JASINSKA
Tekstus ievada BRIGITA KERSTENA
Datortulku veido TOMS GRÜNBERGS
Avīzes līdz jums nogādā MAREKS LAUVA

STUDENTIEM

Mēs esam skaistumkopšanas salons ar jaunu filiāli

Basteja pasāža

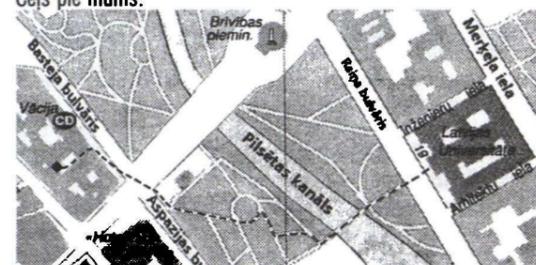
Mums ir ideja - sniegt vislabāko, lai būtu pa kabatai arī tev. Uzrādot studenta aplieciņu, tu iegūsti

50% atlaidi

- matu mazgāšana, griešana, veidošana - no 4 Ls
- solārijs
- daudz kas cits

Atnāc un uztici sevi mums!

Ceļš pie mums:

Basteja bulvāris 16
tel. 7212327

P. O. T. C. P. 800-2000
S. 1000-1800

7 a.m. - 9 a.m. - jūs esat gudrs, atjautīgs un labs biedrs, jūsu pozitīvais skatījums uz dzīvi ļauj jums veidot tuvas draudzības saites, un tāpēc jūs mūžs var būt tik rošīgs un dažādību pilns, cik jūs paši to vēlēsit.

9 a.m. - 11 a.m. - jūs kārtīgi, pamatīgi un vērtīgi pildāt uzticētos pienākumus, jums uz pleciem ir laba galva, lai vadītu kādu biznesu, jūsu vājības ir ekstravagance un tieksme pārmērīgi aizrauties.

11 a.m. - 1 p.m. - jūs esat saprātīgs un mūdris, tomēr varat būt ietiepīgs un pretoties pārmaiņām, pat ja apzināties, ka citiem varētu būt tašnība. Jādod priekšroka tādām darbām, kas sola ceļošanas brīvību.

1 p.m. - 3 p.m. - jūsu jaunību var apgrūtināt strīdi un nesaņķas ģimenē vai arī mīlas sakaros. Jums ir modrs un zinātkārs gars, ir grūti piesaistīt uzmanību tikai vienam darbam vien.

3 p.m. - 5 p.m. - jūsu dzīves ceļu apspīd laimes stars, un jums ir viegli pelnīt naudu, tomēr jūs esat arī ekstravagants un reizēm labprāt šķiezaties ar to pa labi un pa kreisi, kaut gan laimīgā kārtā, domājams, nekad neatradīsities pavisam uz sēkļa.

5 p.m. - 7 p.m. - iespējams, ka jums būs jāpamet pazīstamā vide, lai meklētu iespēju izglītoties tālāk vai sāktu karjeru. Lai kurp jūs dotos, pratīsiet labi iekārtoties.

7 p.m. - 9 p.m. - jūs esat ļoti apdāvināts un liels optimists, kas, vadot savus pašus uzņēmumus vai arī strādājot vienatnē, drosmīgi izmanto riskantas iespējas.

9 p.m. - 11 p.m. - jums dāvātas praktiskas iemaņas, tāpēc, acimredzot, jums piemīt dabas dots amatnieka talants. Jūsu stilā nav pamest kaut ko pusceļā.

Sagatavojuši - ZANE STRODE

KONKURSS

1. Kas ir grāmatas "Ķīniešu astroloģija" autors?
2. Kas ir tulkojis, no kādas valodas Žaklīnas Haupmanes romānu "Es, kas nepazīnu vīriešus"?
3. Kurā no "Jumavas" izdotajām grāmatām var izlasīt par cilvēka identitāti dažādos skatījumos?
4. Kā sauc G. Repšes grāmatu par Kurtu Fridrihsonu?

Atbildes uz iepriekšējo "Jumavas" konkursu:

1. I. Georges grāmatas "Rūpniecības uzņēmumu tirgzinība" mērķauditorija ir pasniedzēji tirgzinībā un tai radniecīgās specialitātēs.
2. Par to, kā organizēt savu dzīvi un gūt panākumus, rakstījis Ričarda Karlstona grāmatā "Neuztraucies, pelni naudu."
3. R. M. Rilkes grāmatā "Proza un dzeja" var lasīt Maltas Laureda Briges piezīmes un dzeju.
4. Jaunākā "Jumavas" izdotā vārdnīca ir "Angļu - latviešu - krievu biznesa terminu vārdnīca."
5. Latviešu - poļu vārdnīcā ievietoto vārdu skaits ir 12000 (poļu - latviešu vārdnīcā - 9000).

Konkursā šoreiz uzvarējuši INGUS SONDORS no Ekonomikas un vadības fakultātes, ARNIS VILEMSONS no Teoloģijas fakultātes un ANITA KOVALEVSKA, bet veicināšanas balvu saņēmusi ANITA PĒRKONE no Bioloģijas fakultātes. Gaidām jūs visus redakcijā pēc balvām!

Atbildes uz jauno konkursu gaidām nedēļu pēc laikraksta iznākšanas.

Adrese: Raiņa bulv. 19, 136. telpa, Rīga, LV-1586 (pastkastīte atrodas vestibīlā blakus telefona automātiem)
Tālrunis: 7222944; mājas lapa: <http://ieva05.lanet.lv/~luua>
Elektroniskais pasts: luua@lanet.lv
Reģistrācijas aplieciņa Nr. 535.
Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz "UA" obligāta. Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.